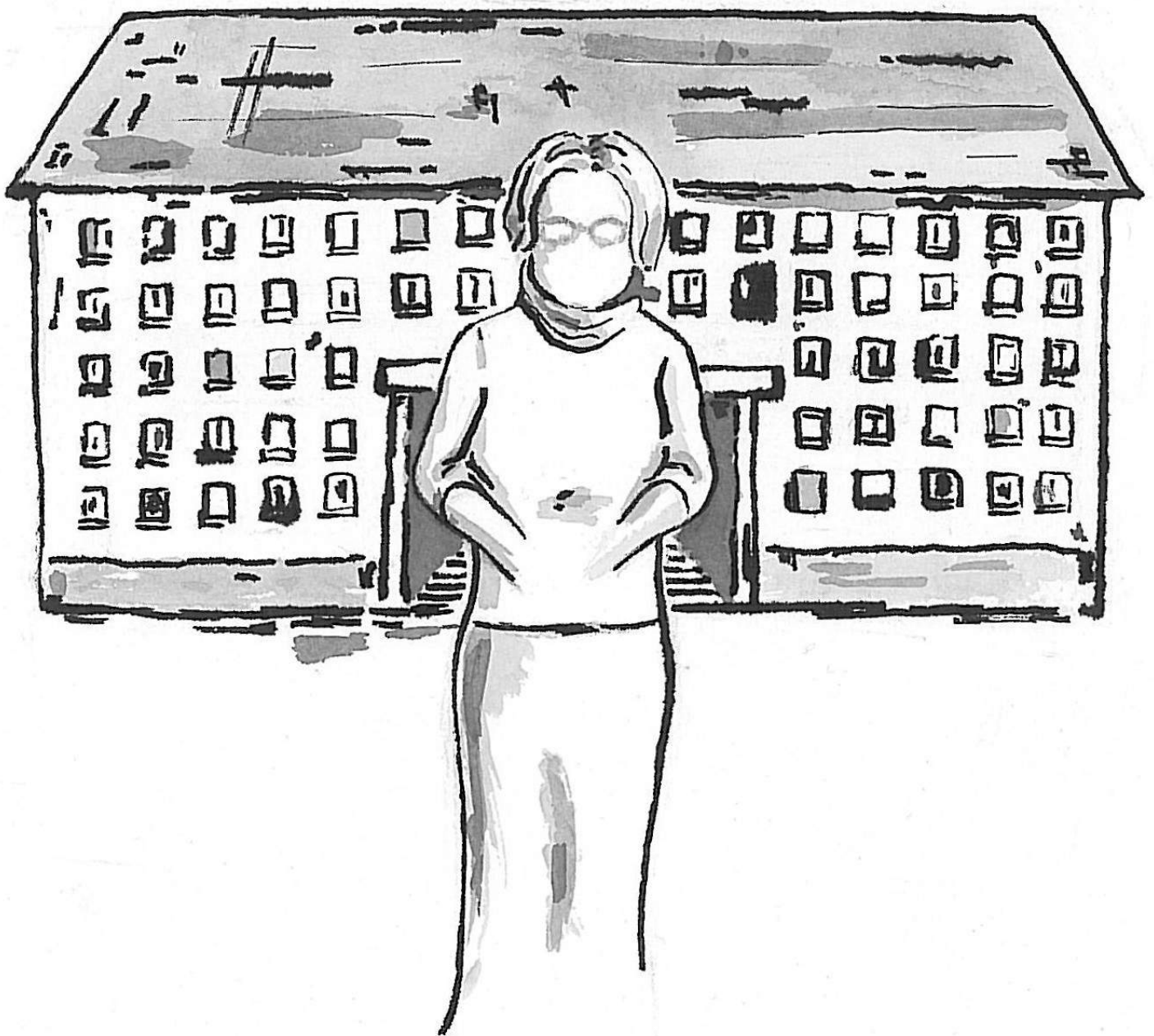

Móra *nyúl*

A Móra Ferenc Kollégium lapja | XVII. évfolyam 3. (55.) szám | 2014. február

Kedves Olvasók!

A vizsgaidőszak véget ért, és lassan a télnek is vége. A tavasz a változások időszaka, a természet újjászületik, és a mi életünkben is változások állnak be. Új szemeszter kezdődik új fogadalmakkal, új tervekkel. A változás szele a kollégiumot is megérintette. Szeretett otthonunk Igazgatónője, Erdélyi Ági néni nyugdíjba vonulásával egy korszak zárul le. Azonban a szellemiség, melyet Ági néni teremtett meg a Mórában, továbbra is virágzik, és virágozni fog, ha mi, kollégisták ugyanolyan lelkesen éltejük azt. A feltételek adottak: csak mi kellünk hozzá! Ezen okból kifolyólag ő szerepel az újság címlapján is. Szokásos vers-betétem helyén szóljon most Fodor Ákos egy haikuja Erdélyi Ágnesnek, ahogy a tiszteletére szervezett meglepetés kulturális rendezvényen is hangzott egy régi kollégista szavalatában:

Egyik sem vagyok.
Sem üllő, se kalapács:
-Talán: a csengés.

Miközben örülünk a tavasznak és az egyre szebb időnek, itt van kezünkben emlékeztetőül a legújabb Móra Nyúz, melyet újságíró csapatunk apraja-nagyja megint lelkesen és nagy szeretettel készített számotokra. Befejeződik a kollbizess interjúsorozatunk, melyben az idej új tagok munkáját ismerhetitek meg. Olvashattok egy megemlékezést a karácsonyi műsorról, egy beszámolót egy vándorkiállításról, mely a büfét is meglátogatta, illetve egy szubjektív cikket a pótszilveszterről a régi mórás szilveszterek tükrében. Ha nem tudtatok részt venni az Ági néniének titkosan szervezett kulturális rendezvényen, az újságból megtudhatjátok, milyen műsorszámokkal készültek a régi és jelenlegi kollégisták köszönteni Igazgatónőnket.

Két öntevékeny csoport, a rajzkör és a szerepjáték kör maradt már csak ki az eddigi számokban a bemutatkozásból, róluk is olvashattok az újság lapjain. Ha kedvet kaptok valamelyikhez, ne féljete jelentkezni! Mindenkit szeretettel várnak!

Elmaradhatatlan „a régi kollégistás cikk”, mindenki nagy kedvence. A Retrovatban ezúttal retro magyar filmeket ismerhetitek meg. Az újság végén az előző számban elkezdett novella folytatását olvashatjátok, melynek befejezésére a következő számig várni kell, és a versek szerelmesei sem maradnak kielégítetlenül.

Fogadjátok a februári számot sok szeretettel!

Danyi Oldi

Fotó: Kujbus Tamás

„Az utolsó szó jogán” – a „Stúdiós”, az „Új fiú” és az „Ex”

A Kollégiumi Bizottság tagjait bemutató interjúsorozat utolsó részéhez érkeztünk. Németh Beáta (Beus, a „Stúdiós”), Szekeres Tamás (Szekér, az „Új fiú”) és Pigler Alexa (Lexi, az „Ex”) egyaránt idén csatlakoztak a csapathoz, mégis van közöttük egy kakukktojás. A válaszokból kiderül, ki az és miért...

„Névjegy”

Németh Beáta

Mozgóképkultúra és médiaismeret tanár, pedagógiai értékelés és mérés tanár mesterszak, 2. évfolyam V/15-ös szoba, Stúdió, egyéb közösségi terek

Korábban már indultál a kollégiumi bizottsági választáson, idén a csapat tagja lettél — miért tartottad fontosnak, hogy elindulj ismét?

Igen, tavaly a 2. fordulóban a vonal alá kerültem a választásokon. Eredetileg idén nem terveztem indulni, mivel csak egy évre tudom vállalni a tisztséget az egyetem befejezése miatt. Ennek ellenére rengeteg biztatást kaptam, és végül Réger Attila meggyőzött róla, hogy próbáljam meg újra. Igazából azért szerettem volna már tavaly is elindulni, mert alkalmasnak tartom magam a szervezési feladatok ellátására, valamint a kollégisták és a kollégium érdekvépviseletére. Eddigi ittlétem során számos rendezvényen részt vettem vagy segítettem, beilleszkedtem a közösségbe, integráltam magamba a mórás hagyományokat, filmklubot szerveztem, néhány öntevékeny körben is

megfordultam. Ez mind meggyőző érv volt számomra is, hogy ismét elinduljak. Ezúttal sikerült bekerülnöm.

Mik a feladataid a bizottságon belül?

Elsősorban kulturális és közösségi rendezvények szervezése, a BTK HÖK-kel való kapcsolattartás, valamint filmklubok és egyéb filmes rendezvények patronálása.

Az első félév tapasztalatai után mit gondolsz a csapatról, a közös munkáról?

Szerintem egy szuper kis csapat jött össze. A nagy előnye, hogy egyfelől érvényesül benne a tapasztalat és a rutin olyan tagok személyén keresztül, akik már egy vagy több éve viselik ezt a tisztséget, másfelől a számos újonnan megválasztott tag magával hozta a lelkesedést, a frissességet és a dinamizmust. Ezért is fordulhatott elő az első félévben, hogy sok esetben hosszú órákon keresztül ülésezünk, hiszen rengeteg ötlet volt, és sok felmerülő problémára igyekeztünk megoldást találni.

Mi a legkedvesebb emléked, ami a Kollégiumi Bizottsághoz köthető?

Legkedvesebb nem volt, inkább egy humoros sztorit említenék. Egyik alkalommal a Kollbiz ülésen Széplaki Tünde nem tudott megjelenni, mert dolgozott. Végigtárgyaltuk az aktuális napirendi pontokat, végül mikor az egyebek témakörhöz értünk, Jagyugya Erik nagy komolyan felszólalt: „Fontos dolgot kell mondanom. Tünde meghalt.” Ültünk, szóhoz sem jutottunk, egyesek lesápadtak, mások hitetlenkedve néztek. Végül kiderült, hogy Tünde a kollégium szervergépe volt...

Mi volt számodra eddig a legnagyobb kihívás?

A karácsonyi műsor. Széplaki Tündével ketten szerveztük, s bár neki volt rutinja ebben, számomra ez volt az első nagyobb kaliberű kollégiumi rendezvény, aminek az összeállításában részt vettem. Ez tényleg óriási kihívás volt, már csak azért is, mert az előző évi betlehemezés a maga újszerűségével együtt nagyon jól sikerült. Természetesen én is valami újat szerettem volna, valami vidámat, valami karácsonyit, ugyanakkor bizonyos értelemben meghittet is.

Így jött a Diótörő ötlete, egy kedves kis klasszikus mesejáték előadása, jó pár látványos színpadi elemmel színesítve. A meghittséget pedig az énekkar produkciója csempészte a műsorba, akik mintegy keretbe foglalták az előadást. Ugyanakkor meg kell vallanom, hogy nem volt nehéz dolgunk Tücsivel, mivel nagyon lelkes, kreatív csapatot sikerült összeverbuválni, akik rengeteg saját ötlettel színesítették a produkciót, és fáradhatatlanul próbáltak három héten keresztül. Amit magammal vihetek ebből a projektből, az egy csomó jó élmény, tapasztalat a szervezésben és a pozitív visszajelzések a műsor kapcsán.

„Névjegy”

Szekeres Tamás, politológia, 2. évfolyam, 1-es szoba

Idén indultál először a kollégiumi bizottsági választáson - miért?

Igaz, nem régóta vagyok a kollégium lakója, azonban e kis idő alatt

is nagyon megszerettem itt, és úgy gondoltam, komolyabban kivehetném a részem az itteni életből, a programok szervezéséből, hiszen a Móra jóval több, mint pusztán fedél a fejünk felett. Közrejátszott még az a körülmény, hogy idén egy generációváltás ment végbe a bizottságon belül, és ez által a hozzám hasonló új arcoknak is esélyük nyílt a tagság elnyerésére – ami végül be is következett.

Mik a feladataid a bizottságon belül?

Speciális feladatom a jogi karral való kapcsolattartás, emellett pedig a közösségi programok szervezésében való részvétel.

Az első félév tapasztalatai után mit gondolsz a csapatról, a közös munkáról?

Rendkívül jó kis csapat ez, mindenkire lehet számítani, a közös munka gördülékenyen megy, a többiek nagyon segítőkészek. Az elején persze izgultam, hogy milyen lesz majd kezdőként a kollbizos feladatokat ellátni, de, mint említettem, mindenki szívesen segít vagy ad tanácsot, ami lényegesen megkönnyíti a munkába való belerázódást.

Mi az eddigi legkedvesebb emléked, ami a Kollbizhoz köthető?

Az elmúlt félév során a legjobb és egyben legmeglepőbb emlékként a Kollbizról magát a bekerülé-

semet emelném ki, hiszen másodévesként ez nem kis dolog. Valóban meglepett, igazán örültem neki, hogy tevékenyebben segíthetek a kollégium életének megszervezésében, a különböző események lebonyolításában.

Mi volt számodra eddig a legnagyobb kihívás?

A Tökölés megszervezése volt eddig a legkomolyabb feladatom, melyre naiv módon önként jelentkeztem, nem is sejtve, milyen mély vízbe lököm saját magamat. Az esemény kivitelezése nem bizonyult problémamentesnek, azonban végül sikeresen lement a rendezvény, és remek tapasztalatokkal gazdagodtam a szervezés folyamán.

„Névjegy”

Pigler Alexa (Lexi)

Marketing mesterszak, 1. évfolyam (Budapesti Corvinus Egyetem)

3 és fél évig laktam a 31-es szobában, elsősorban az A részében, másodsorban a B-ben. :D Ma már kissé nehézkes lenne a bejárás, főleg, mert utálok utazni, de kolibulikon és egyéb klasszikus kultúr- és kevésbé kultúreseményeken minden bizonynyal „fellelhető” leszek. Legalábbis ez a terv.

Idén lettél először a csapat tagja - miért tartottad fontosnak, hogy elindulj a kollégiumi választáson?

A Mórában eltöltött évek során mindig törekedtem az aktív közösségi életre, igyekeztem a lehető legtöbb dologban részt venni – kezdetben csak lejártunk a közösségi és kulturális rendezvényekre, később viszont már a szervezésben is segédkezhattünk. (Természetesen itt Tücsire – Széplaki Tünde – gondolok, hiszen vele kezdtem ezt az egész „kalandot”). Ehhez persze az kellett, hogy valakik álljanak mögöttünk, és megmutassák, így kell, és így érdemes ezt csinálni. Az a bizonyos 4-es szoba. :) Valahogy a kezdetek kezdetén összebarátkoztunk a fiúkkal (gólyatábor, 0. nap – Tóth :D), és nagy szerencsénkre szárnyaik alá vettek minket; megtanították, hogy minél inkább nyitottak vagyunk másokra és a kollégium adta lehetőségekre, annál élvezetesebb, meghatározóbb és tartalmasabb lesz az itt eltöltött idő, és persze annál szebb emlékekkel inthetünk majd búcsút a Közép fasornak. Ez egy nagyon fontos lecke volt, amit nem tudunk nekik eléggé megköszönni – Köszí srácok! :D Évről-évre egyre több dologban – szervezőként és előadóként szinte az összes meghatározó kollégiumi eseményen – részt vehettünk, így tulajdonképpen a tevékenységem egyfajta legitimizálódásaként tekintek az idei Kollbiz tagságomra. Kissé félve fogadtam el a jelölést, őszintén szólva nem bíztam a bejutásban, de nagyon jó érzéssel töltött el, hogy ennyi voksot kaptam a második fordulóban, amit ezúton is

még egyszer köszönök. :) Az egyetlen dolog, amit sajnállok, hogy csupán egy szemesztert tölthettem el a pozíciómban, bár az elmúlt 3 és fél év annyi jót és szép emléket adott nekem, ami miatt mindenképpen megérte, hiszen ha csupán néhány hónapra is, de kicsit én is hozzájárulhattam a kollégium fejlődéséhez.

Ezúton is szeretettel gratulálunk a diplomádhoz! Ugyanakkor sajnos ez azt is jelenti, hogy végzett hallgatóként elhagytad a kollégiumot. Nem hiányzik?

Köszönöm. :) Ó, hát hogyne hiányozna. Sőt, azt hiszem néha kicsit aggasztó méreteket ölt a honvágyam.

De azt gondolom, ez természetes. Tulajdonképpen itt váltam felnőtté, vagy legalábbis valami hasonlóvá. Sok minden történt velem, volt jó is, rossz is, de úgy érzem, tényleg igaz, hogy az emlékek megszépülnek – az összes. Mindig szeretettel gondolok a Mórára, a szobára, a kolibulikra,

a Morgillákra, az aznapokra, a másnapokra, az adventekre, az előadásokra, a büfére és úgy általában mindenre. Életre szóló barátságok kötöttek itt (ha már szerelmek nem :D), túl sok jót kaptam ahhoz, hogy csak úgy továbblépjek. És ha ez nem lenne elég, a mostani kolimban minden második történetemet úgy kezdem, hogy „Amikor a Mórában...”. Ráadásul mórás kacsalábas bögréből iszom minden nap a kávémat. Mind a hármat. :)

Egyfajta „búcsúüzenetként” mit üzenél a bizottság tagjainak, illetve a többi kollégistának?

Ezt majd inkább személyesen, mert csak az búcsúzik, aki végleg elmegy. :) Ha mégis kellene valamit üzeni, akkor a Kollbiznek hajrá, a többieknek meg talán azt, hogy tényleg becsüljék meg a kollégiumban eltöltött időt, igyekezzenek a lehető legtöbb programban részt venni, hiszen így szülnének a legszebb emlékek és a legnagyobb sztorik. :) Meg persze, hogy fizessenek internet használati díjat!

Csik Réka®

Móra karácsony

Az idei évben is elérkezett a karácsony szent ünnepe. Meghitt körülmények között ünnepelethettük ezt a szép eseményt mind a családtagjainkkal otthon, mind pedig a barátainkkal, lakótársainkkal a kollégiumban. A hagyományokhoz híven most is megrendezésre került a karácsonyi ünnepség a Móra Ferenc Kollégiumban, amelyen *A diótörő* színdarabjának átdolgozott változatát, illetve az énekkar kiváló kórusműveit láthattuk, hallhattuk.

Hetekkel december 18-a előtt elkezdődött a készülődés. Nagy lelkesedéssel, izgatottan kezdte meg a színdarab szervezését, szerepfelosztását Németh Beáta. A kórus vezetője, Nagy Bernadett pedig teljes higgadsággal, komolysággal választotta ki, tanította meg a karácsonyi dalokat, énekeket.

Az újonnan alakult, nagyrészt amatőr énekesekből álló kórusnak viszonylag kevés idő állt a rendelkezésére, hogy felkészüljön a karácsonyi ünnepségre. Mindezek mellett nehéz volt teljes létszámmal megtartani a próbákat, még az utolsó főpróba alkalmával is akadtak kisebb-nagyobb tévesztések. Ennek ellenére mégis szép előadást hallhattak tőlük a kollégium lakói. Az előadáson a legjobb teljesítményüket nyújtották. Első zeneműként a *Karácsonyi csengő* című dalt, másodikként a *Fel nagy öröme*, végezetül pedig a *Karácsonyi bölcsődalt* hallhatta a nagyérdemű. A műsor zárásaként egy meglepetés dalt, a klasszikus *Csendes éjt* énekelték el közösen a szereplők a hallgatósággal, léleken ezzel is készülve a szent ünnepre.

A színdarab szervezése már november 30-án elkezdődött egy egyszerű kollégiumi facebook csoportban lévő felhívással, ekkor már kiderült mindenki számára, hogy *A diótörő* című színdarab feldolgozását fogjuk előadni, illetve látni, szerencsére magára a megvalósításra, valamint a szerepfelosztásra nem derült fény. A próbák minimum heti két-három alkalommal lettek megtartva. Az első pár próbán nagy hangsúlyt fektettek

magára a kivitelezésre. Beának volt pár ötlete a megalkotásra, de fontosnak tartotta meghallgatni a szereplők elképzeléseit is, így válhatott igazán ötletessé, humorossá az egész színdarab. Az egyetlen nehézséget az okozta, hogy nem tudott mindenki minden egyes próbán részt venni itt sem. Az utolsó próbáig még kellett pár finomítást végezni a performanszon, de összességében egész hamar összeállt a színjáték. Az utolsó próbát már rutinszerűen tudtuk végrehajtani, előadni. A másik nagy kihívást a díszletek elkészítése jelentette. Köszönettel tartozunk Nardai Alexandra Krisztinának és Tihanyi Csillának, akik nélkül a darabban lévő bábuk nem készülhettek volna el. A színészek pedig gondosan ügyeltek a jelmezeik létrehozásának minden apró részletére, ezzel is színesebbé téve az előadást.

A mesélő szerepét Csík Réka és Vass Viktória töltötték be. Főszereplőként a *Diótörőt* Harkai György, valamint

Marika szerepét Léber Dina játszotta. Mindketten szórakoztatóan adták elő a karakterüket, de természetesen a többi szereplő is lenyűgözően alakította mind a gyerekeknek, a babáknak, az egereknak, a királyi udvar lakóinak a szerepét.

A színdarab közepén Bea javaslatára egy érdekességet mutathattunk

be a közönségnek, ez nem volt más, mint az árnyjáték. A próbák kezdetén több hasznos tanácsot is kaptunk a rendezőtől, de még így is szinte minden alkalommal vidáman teltek azok a percek, ezt magától értetődően a közönség is díjazta. Igazából úgy is valósult meg a színjáték, ahogy azt ő megálmodta: könnyed stílusban.

A műsor végén a Kollégiumi Bizottság megvendégtelt minden résztvevőt a büfében teával, pogácsával, illetve egyéb aprósüteménnyel. Itt egy jó hangulatú beszélgetést

folytathattunk, amelynek keretein belül megbeszélhettük a műsor alatt átélt élményeket, valamint elbúcsúzhattunk szeretett kollégiumi társainktól, kellemes ünnepeket kívánhattunk nekik.

Tasács Uivi :)

Fotók: Kujbus Tamás

„Kis kocsmakalauz”, avagy „minden, ami az iváshoz kell”

Hiszen minden sörnyitó, ami nem... dugóhúzó. Vagy hamutálca. Vagy az is lehet, hogy a sörnyitó egyben dugóhúzó, és a hamutálca sörnyitó is. Vagy esetleg mindhárom egyszerre.

Akik számára kissé zavarosak a fenti mondatok, azoknak biztosan hozhat új információt e cikk, hiszen ők nagy valószínűséggel nem voltak részesei a Móra Kollégium közösségi terében (értsd: Büfé) megrendezett különleges kiállításnak.

2014. február 8-án ugyanis szeretett lakhelyünk is otthont adott az „Első Magyar Dugóhúzó, Sörbontó, Pálinkáspohár és Hamutálca Gyűjtemény” nevet viselő vándorkiállításnak. Akik kellőképpen nyitott szemmel jártak, megfigyelhették a lift melletti hirdetőtáblán elhelye-

zett, igencsak megkapó külsejű hirdetőtáblát, melyen minden kollégistát arra a bizonyos, február eleji szombat estére invitált Danka Balázs. Balázs elmondása alapján az este megszervezésének ötletét egy régi baráti társaság újbóli összehozása ihlette, ám az érdekesnek tűnő program néhány kollégista figyelmét is felkeltette, akik eleinte bizonytalanul, majd – az este

előrehaladtával – egyre bátrabban vették körbe a büfében összetolt asztalokat, melyeken ott sorakozott Técsi Zoltán már fentebb emlegetett gyűjteménye.

Engedjétek meg, hogy egy pillanatra kibújjék belőlem a néprajzos, és elmondjam, hogy milyen szerencsés eset egy régiségekkel foglalkozó ember számára, hogy amikor egy

Fotó: Kujbus Tamás

Fotó: Apjok Vivien

Fotó: Apjok Vivien

gyűjteményt szemlélget, nemcsak magának tehet fel (gyakran költői) kérdéseket a tárgyak múltját, történetét illetően, hanem magának a gyűjtőnek is. Így hát én sem voltam rest, rögtön diktafont ragadtam, és beszédbe elegyedtem Técsi Zoltánnal, aki az „Első Magyar Dugóhúzó, Sörbontó, Pálinkáspohár és Hamutálca Gyűjtemény” boldog tulajdonosa.

A Tokaj vidékéről származó úriember egy túrája során talált rá egy zsák szemétre, melyben ráakadt egy Bols felespohárra. Ez a felespohárka aztán előbb gondolkodásra, majd gyűjtésre készítette, s gyakorlatilag így született meg a gyűjtemény – e pohárka lett a később kiterelbelyesedett kollekciónak első darabja. Elmondása szerint mindent gyűjt, „ami az iváshoz kell” – ugyan ő nem vallja magát egy ivós embernek, de szeret kocsmába járni, hiszen véleménye szerint az olyan idők és emberi kapcsolatok letéteményese, mely a mai világból már kikopni látszik. Szolnokon, egy napilapnál „Kis kocsmakalauz” címmel rovatot indított, mely 20-30 részt élt meg. Így elkezdte figyelni saját környezetét, sőt, gyakorlatilag mindenhol különleges, iváshoz szükséges kellékeket kezdett gyűjteni – egy nyári táborban egy kislányról imádkozta le például gyűjteménye egyik különleges darabját: egy a simlijében sörbontót rejtő baseballsapkát. Ez a kollekciónak annyira a szenvedélyévé vált, hogy egy napon úgy döntött, meg kellene mutatni a világnak, s így kezdte (egy régi bőröndbe pakolva a holmikat) járni

Fotó: Kujbus Tamás

az országot, s beszélni a tárgyakról, a múlttól, az értékekről – s így jutott el hozzánk is.

Aki lemaradt volna a kiállításról, annak ajánlom figyelmébe a képeket, és azt is, hogy figyeljétek a környezeteket, hátha Ti is rábukkantok valami különleges darabra. És ha igen, tudjátok meg a történetét, múltját, hiszen az annál különlegesebb, értékesebb lesz, és talán még a sör is jobban ízlik, ha egy ilyen darabbal bontjátok ki.

Vegyelek

Fotó: Kujbus Tamás

Eh cheika, eh cheika, eh cheika, Quemada.

Ha a számításaim helyesek, a mostani kollégisták nagyrészt már csak a kulturált borfogyasztás mellett elhangzott anekdotákból és a kollégium honlapjának képtárából ismerhetik a kollégiumi szilveszter hagyományát. Azokban az időkben még nem volt szén-szünet, és nem volt kérdéses, hogy a vérbeli mórások már karácsony másnapján szalíngóztak vissza Szegedre az ünnepről maradt süteményekkel és húsokkal teli bőröndökkel, hátizsákokkal. Ma már legfeljebb az otthoni kocsmázás után harmadnaposan, illetve a sok tévé előtti nassolástól pocakot eresztve térhetünk vissza a nyitás estéjén az átfagyott otthonunkba.

Hatodévesként három szilveszter jutott a régi és három az új mórás időszámítás szerint, igaz, akkoriban még elképzelhetetlennek tartottam, hogy ne végezzek öt év alatt a tanulmányaimmal, és hogy egyszer én is ott fogok beszélgetni és inni azokkal az idősebbekkel, akikről először egy elsős sem tudja, hogy vajon lakó, esetleg vendég... vagy tanár?! Sőt, arra sem, hogy azt mondja nekem bárki is, hogy ötödik emeleti vagyok, ezért nem látott még soha. Mert ugye aki az ötödiken lakik, az soha, semmilyen körülmények között sem hagyja el a szobáját...

Bevallom, elsőévesként még nem vettem részt a buliban, egy gólyatáboros barátnőmmel valamiért

úgy gondoltuk, hogy szilveszterkor a legjobb dolog a JATE-ba menni, biztos sokkal jobb lesz, mint a bölcsész- és jogászbulik voltak a szorgalmi időszak alatt. Aztán amikor egy órán át üldözött minket egy részeg fiú azzal a szöveggel, hogy ő Felipe Massa magyar hasonmása, inkább visszasétáltunk a koliba. Irigyeltem a felsőbb éveseket, akik önfeladten söröztek és fröccsöztek, cigiztek és kéknefelejcséztek, amíg nekem még a hét jogikaros szobatársammal is nehezen sikerült zöldágra vergődnöm. Aztán megtört jég köztem és a lányok között, majd megismertem Gerzsont, Régert Andrist és a négyes szobát.

Másodévesként a 29-esből a 26-os szobába kerültem, újabb hét szobatárs, rengeteg nevetés, rengeteg új barát, akikkel az évtized legkirályabb szilveszteri buliját terveztük. Ebben az évben a harmadik emeleti konyhában kezdtük a bulit, majd ismét kedvenc egyetemi klubunka indulunk, ami akkor már a Kálvária sugárúti átmeneti helyén várt minket. Egy aprócska balesetnek köszönhetően azonban végül a kollégiumban köszönthettük az újévet Nórival és a

rutinosabb kollégistákkal. Egy kedvenc pillanatom erről az estéről az, amikor a dohányzóban ültünk Noresszal a kanapén, ami akkor kisteremként funkcionált a bulikon, és a semmiből Nyárai Marci termett ott, és egy hihetetlen táncot lejtett a két *ti meg kik vagytok* előtt az asztalon, akik zavarukban rágyújtottak inkább még egy zöld multira. A két cigi és Marci távozása után már mi is kezdtük felvenni az este ritmusát, és csatlakoztunk a konyhából leszivárgó társaságokhoz a táncterén, ahol együtt zorbázhattunk "az öregekkel" összeölelkezve, egy hatalmas körként énekeltük a Jégszívet, és kellő időben kimenekültünk a félmeztelenül magyar rockot üvöltő hosszú hajú, szakállas fiúhad pogózása elől. Az utolsó harmincegyedik bulin már rutinosan nem terveztünk semmit a lencsefőzeléken és a virslin kívül. Elfoglaltuk a harmadik emeleti konyhát, főztünk, tündéreztünk, vodkázunk, társasozunk, majd a himnusra épphogy beérve mi is együtt köszöntöttük 2011-et a huszonkilences, huszonhatos, négyes, kettes, hármas és nyolcas szobából megismert barátokkal.

Külön érdekessége volt még ezeknek a buliknak, hogy a Székely himnusz előtt és alatt senki sem ment ki a teremből, vagy kezdett kiabálni. Az pedig teljesen lehetetlennek tűnt, hogy *EZ SZAR!* felkiáltással kísérje bárki is az éneklést...

A pótszilveszter először furcsa élmény volt, főleg azért, mert háromperes Academic Englishre készültem, és még csak a tornaterem közelébe se akartam menni. Ekkor megjelent Gerzson a szobában egy üveg körtés Finlandiával, *Mert hát az újévre mégiscsak koccintunk, kicsim!* Még szentül hittem, hogy a sentence transformationok és reading feladatok után békésen aludni térek a füldugómmal. Ebből persze az lett, hogy Andris felhozta a vérző fejű Nórit, akit úgy megtáncoltatott egy hajlott korú kettes lakó, hogy még a radiátort is lefejelte.

Egy mirelit borsónyival később már lent koccintottam a többiekkel, és reméltem, hogy ez a rendhagyó est nem fog reggel kilencig az alagsorban tartani. Ha addig nem is, de mire mi végképp elfáradtunk a táncolásban és artikulá-

latlan éneklésben, a legszorgalmasabbak már munkába siettek.

Másodjára vérző fejek és vizsgák terhe nélkül vágtunk neki a bulizásnak, a pótszilveszter itt már annyira tetszett mindenkinek, hogy nem is voltak kollégiumi megmozdulások egy külső helyszínre szervezett, harmincegyedikéi buliért, holott beköltözni másodika helyett már csak hatodikán lehetett. Bizony, úgy szerettük a régi szilvesztert, hogy még arra is gondolt Mayer Jani és Kövesdi Gergő, hogy vegyünk ki egy helyet, az elsejét átvészeljük albis barátoknál, aztán másodikán szépen beköltözünk a koliba.

Az idei pótlásban, azonban megvolt a régi szilveszterek lelke, már csak a sok-sok szobájában maradó kollégista hiányzott (elvégre a vizsgaidőszakban is kell egy kis lazítás)! Éjfél előtt a rutinosabbak elfoglalták kedvenc büfés helyeiket, bort nyitottak, és együtt várták, hogy pár perccel az "újév" előtt Attila felszólítására átmenjenek a tornaterembe elénekelni a két himnuszt. Bár *hogyan viselkedjünk a Himnusz alatt* címmel egy hosszabb írást is közölhetnénk itt e cikk helyett, inkább onnan folytatódjon a történet, hogy a buli beindul: a bátrabbak egyből a tánctéren marad-

nak, míg a többiek visszatérnek a dohiba, büfébe és puffokra. Az ivás folytatódik, csupán néha *Úristen, ez a kedvencem!* kiáltás mellett szalad ki olykor 2-3 lány táncolni. Ők természetesen Dzsit és Zsut felváltva kérelik, hogy tegyenek be *valami pörgős számot, vagy olyat, amire mindenki tud táncolni*, esetleg a *tudod te mire gondolok* opció mellett inkább visszarohannak a pult másik oldalára, hogy Beyoncé dalszövegeit síkíthassák néhol halandzsázással tarkítva.

Miután minden elhangzott, amit NE mondjuk a DJ-nek a buliban, tekintünk hát a magasföldszinti mosdókra, ahol igazi kolibuli életkép bontakozik ki: fiúk fűzik a kapatos lányokat, hogy inkább maradjanak beszélgetni a fotelban holmi táncikálás helyett, az ajtó túloldalán pedig lányok egymást arról, hogy milyen csinosak, miért jó cigizni, mikor vessenek véget a szédülésnek és imbolygásnak a csap fölött, no meg persze a kollégista fiúkról. A szomszéd helységben ezalatt feltehetően sörről és az esti felhozatalról esik szó, de az is lehet, hogy csak a lányok szeretnek átkiabálni a másiknak és a kint várakozóknak pisilés közben. Szóval elmondhatjuk, hogy bár kevesen voltunk, a szilveszteri hangulatot sikerült megidézni, elvégre addig igazán egy év sem kezdődhet el, amíg nem koccintunk mindenkivel, aki éjfélkor lejön a tornaterembe, és másnap reggel nem találunk virslihéjjal és konfettivel teli konyhákat az emeleteken! Remélem, jövőre, amikor a Móra időszámítás ötvenedik évébe lépünk, ez utóbbi is valóra válik. Addig is vilmázást ápoló, büfébe járó, buli végén Koppány dalát üvöltő sikeres évet mindenkinek!

Így sose volt, és így már sohasem lesz

Az illetékeseket várják a nagyteremben! Dina várja az érintetteket próbára! Harkai Gyuri várja az illetékeseket a magasföldszinten. Azonnal kezdődik a próba! Berni várja az énekkarosokat! Tóth Lili most rögtön jöjjön a magasföldszintre! Hallhattuk már napok óta a rejtelmes üzeneteket a hangosban, no meg a folyosón végiggördülő bőröndöt, amit aztán 1-2 órán belül már visszafelé húzott a gazdája. Állítólag még Facebook eseményt is csináltak. Titkosat! Valami kulturális rendezvényről, a nagyteremben lépnek fel, 21-én.

A titkolózás még az ominózus időpontban is folytatódott. Csinos műsorvezetőnk, Viki is csak annyit mondott: *Kórusdélután... vagy mi!* majd az őt váltó Attila is hasonlóképp kezdte nyitóbeszédét: *Kórus és vendégei. Vagy valami más.*

Esetleg a *Móra szabadkőművesei* állnak a háttérben? Miért van itt ez a rengeteg volt kollégista? No és a volt dolgozók? Az ott Nelli néni az első sorban? Ki érti ezt...

Attilát Nelli néni váltja, aki 1993-ig volt kollégiumunk igazgatója, kedves szavai már a búcsút jelentették, Erdélyi Ágnesről, a mai mórás szellemiség megteremtőjétől, a korábbi kollégiumi bizottsági titkártól, kollégiumi tanártól, és igazgatótól, harmincöt évnyi kollégiumért végzett munkától. Egy kicsit mindenki elkomolyodik a teremben.

S ezzel kezdetét veszi a hetek szorgos, gondos készülésével összeállított, begyakorolt műsor, persze csak Apjok Vivi (koll. biz. titkár) köszöntője után.

Ha nem bánjátok, kedves kollégisták, az időrendtől eltekintenek, és inkább kategóriánként mesélek nektek a majd' három órás műsorról, vagy Ági néni szavaival élve, a *boldogságról*.

Legendás versmondóinkkal kezdjük hát, akik közül Fabulya Andrea és Nagy Ildikó volt kollégisták idézték meg kollégista éveiket Weöres Sándor, Tóth Krisztina, Fodor Ákos és Weiner Sennyey Tibor szavainak segítségével. Külön elnyerte tetszésemet, hogy Andrea a csodálatos Erdélyi Ágnesről, a mindenféle művészekről, a búcsúzásról és elengedésről címszavak alatt szavalta el a műveket. A jelen kollégistái közül Csenki Gergely (Móki), akiről leginkább harsány nevetése jut eszünkbe, egy Dsida Jenő verssel próbálta *Megrögzíteni* ezt a fontos momentumot, Pukler Peti Szabó Lőrincet hozta magával, Szűcs Janka pedig, akit a karácsonyi műsor egérkirályaként láthatatok legutóbb, Fekete István Keléjéből hozott részleteket búcsúzóul.

Természetesen énekeseink és zenészeink is színpadra léptek, ha már a kórusdélutánon vagyunk, egy ifjú zongoristával kiegészülve. Az első ilyen produkció a Kolihimnusz volt, amelyet a nyolcas szoba lakói írtak, most Lantos Tibi (ének és gitár), valamint Stayer Edgár előadásában hallhattuk. A dalt egyébként egy korábbi Ki mit tudon már hallhattátok.

Edgár ezután egy Karádi Katalin dalt adott elő, amit zongorán kísért. Maradjunk is a zongoránál, hiszen a 12 éves Mira, Haydn F-dúr sonatinájával és Bartók Bolyongásával kápráztatt el minket, Ági néni a játék alatt a mögötte ülő szülőkhöz fordult, és csak annyit tudott mondani mosolyogva: fantasztikus. A büszke szülők egykor mórások voltak, itt ismerkedtek meg, és lányukat kérték meg, hogy lépjen fel helyettük, elvégre ő is „mórás termék”, édesapja szavaival élve.

Mira után Nagy Berni hangjától lettünk libabőrösek, aki a Figaro Házasságából Cherubio áriáját adta elő, zongorán a „levegővel egyenértékű természetes tehetségű” Mayer János

kísérte, aki később egy Chopin darabot is eljátszott nekünk.

Természetesen nemcsak klasszikus, hanem populáris darabokkal is kedveskedtek a fellépők Ági néninek, elsőseink közül például Halászi Timi Pink Perfect című dalát énekelte el, őt Németh Kornél kísérte gitáron. Gitáros-énekes produkciót láthatunk még Gódor Nikitől és Lantos Tibitől is, akik Sarah Blackwood Wait It Outját adták elő. Ezután Hadzsy és Tibi, a kollégium laza figurái következtek, pontosabban Cserpák Miki és Hadzsy Jani... na de végül Tibi is bejött, akik a 2012-es

Ki mit tudon léptek fel ilyen formációban először, és arattak győzelmet hangszeres zene kategóriában. A tapsvihar ezúttal sem maradt el. A produkció azért is volt különleges momentuma az estének, mert a két évvel ezelőtti fellépés után Ági néni megkérte a fiúkat, hogy adják elő azt a Grand Caféban is. Solymosi Réka

és Márton Katalin hangszeres produkciója pedig nemcsak a zene miatt lesz kedves emlék, de az előkészületek során Zoll is újra átélhette, milyen volt a kulturális rendezvénye-

ken kottatartót, mikrofont beállítani, a kamera alatt megbújva igazgatni a fellépőket a megfelelő fény- és hanghatásokhoz, a tökéletes felvétel érdekében.

A táncos produkciók sorát pedig Apjok Vivi és Takács Gergő nyitotta egy bonchidai invertitával, majd Lili és Árpi élő zenére egy akrobatikus rock and roll koreográfiát mutattak be. A zenét Niki, Tibi és Kornél szolgáltatta.

Az est egyik legsikeresebb műsorszámában azonban a nagyon-nagyon kiegészült színjátszókör kollégiumi életképe lett Léber Dina és Harkai Gyuri rendezésében. Az év legfontosabb

pillanatai elevenedtek meg előttünk, amelyet Gyuri Attilaként brillírozása és Rékert Attila Dzsí alteregója feledhetetlenné tett.

Az estet az énekkar zárta, vagy legalábbis mindenki ezt gondolta, Berni vezényletével Orazio Vecchi Néked zeng ez a dal című dalával köszönték meg Ági néninek a kollégiumért végzett munkáját, majd egy közös énekléssel folytatódott az est, mégpedig a Magyar Vándor című film egy betétdalával, Az otthon itt vannah, Roy és Ádámtól. Ha végignéztetek az éneklő csapaton és a közönségen is, rengeteg könnybe lábadt szempárt láthattatok, majd a megatódott Ági néni szólt néhány szót az itt töltött évekről és erről az estéről. Bár *nem kell sírni a búcsúzkodásnál*, igazgatónő mégis könnyek között mondta el nekünk, mit jelent számára a Móra, ez az univerzum.

A műsort egy köszönetmondó videó zárta, amit Szilágyi Gyuri állított össze az elmúlt évek fényképeiből, majd a folyóirat olvasóban folytatódott az est. Bár én a terembe még legalább egy órán át nem fértem be, jó volt látni a rengeteg volt mórast, dolgozókat és jelenlegi lakókat, akik becsúfolódtak az olvasóba köszönetet mondani. Később magam is láthattam, ahogy mindenki próbál lopni egy pillanatot Ági néniel, vagy legalább koccintani vele tisztelete jeleként. A seniorokat: Barbit, Erikát, Balázst, Bálintot és Tamást pedig külön köszönet illeti, amiért gondoskodtak róla, hogy mindannyiunk poharába és tányérjára jusson ételital.

Tíz óra után a büfében folytattuk az estét, szép lassan mindenki leszívargott a magasszínzintről, a kulturáltan fogyasztó kollégistákhoz pedig igazgatónő is csatlakozott, büszkén mutatta ajándékát, és igyekezett minden asztalnál maradni néhány szóra. Tizenegykor elkészült a mi társaságunktól is, mondván, ideje hazamennie, de amikor fél egykor én is búcsút intettem, még mindig ott ült egy asztalnál, és Mira édesapjával beszélgetett. Így lett hát a búcsúból a boldogság estéje. S álljon itt zárszóul Ági néni kérése: Legyenek boldogok Attilával!

Szeverényi Eszter

Fotók: Szeverényi Krisztina, Kujbus Tamás

Játék határok nélkül

Fekete István úgy gondolta, hogy „A fantázia vágató csikóit el nem veheti senki.” Vele mélyesen egyetértve arra kérném a kedves Olvasót, hogy pattanjon mögém a nyeregbe. Megígérem, kimerítő vágánk után a szerepjátékok oly régóta megismerni vágyott, mégis feltérképezetlen fertályához érünk, ahol is kalauzunknak Jagyugya Erik fog szegődni.

Mi is az a szerepjáték? Az interneten számtalan frappáns vagy szakszerű megfogalmazást találunk, én mégis Erikére szavazok. Belőle a tapasztalat beszél – és az a tudat, hogy a kérdés előtt megkértem, úgy magyarázzon, hogy a témában egyáltalán nem kompetensek (mint én) is megértsék.

„Olvastál már valaha regényt? Fantasy vagy sci-fi regényt?” Itt bőszen nekifogtam bólogatni – reménykedve, hogy talán nem lesz annyira kínai a dolog. „Számталanszor olvasod, hogy mit tesz a főhős, és sokszor elgondolkodsz azon, hogy tényleg ezt csinálja? A szerepjáték pont erre való, ugyanis itt – mintha egy regényt olvasna valaki – te vagy a szereplő. Tulajdonképpen te testesíted meg a főhőst. Te vagy az, aki megszabod, hogy mit tegyen, mikor tegye és hol. Talán azzal lehet a legjobban körülírni a szerepjátékot, hogy azzá válsz, aki sohasem lehetsz. Egy kitalált alak. Egy regénybeli hős.”

Ezt hallva beindultak a fogaskerekek. Olyasvalaki lehetek, aki igazából nem lehetek. Nézzük csak.

Mondjuk egy 957-es szintű paladin. Vagy esetleg Merida, akinek meghagyták, hogy így nevelje a sárkányodat. De a mindenható varázsló szerep is tetszik, akinek végtelen élete van.

Ám álmodozásom gyorsan félbeszakadt, mikor kiderült, a szerepjátékos élet sem fenéig habostorta. „Persze, ahogy minden világnak, ennek is vannak szabályai. Akit te megtestesítesz, sem csinálhat bármit, ami csak kipattan a kis fejedből. Ez a nagyon nehéz a szerepjátékban. Nem elég csak valakivé válni, pontosan azzá kell lenni. Ez alatt azt értem, hogy a karakterednek is vannak adottságai, határai. Ezeket még te sem lépheted át. Igazából átlépheted, de akkor csak arról szól, hogy leülünk, és akkor én szuperhős vagyok, és mindent megtehetek. Ez 15 percig biztos szórakoztató, de hosszútávon nincs célja.” Viszlát, nagyratörő tervek. Viszlát, Merida. Pláne varázsló.

Elkeseredettségemet palástolva felidéztem az első szerepjátékkal kapcsolatos emlékeimet, amely a Dexter laboratóriuma „D és DD” című része volt (igaz, egy kukkot sem értettem belőle, mert az angol és a magyar szöveg egyszerre szólt). Dexter teljesen kiakadt, amikor Didit szavazták meg játékmesternek. Ennyire fontos lenne a mesélő?

„Úgy néz ki egy ilyen est, hogy összegyűlünk, és van egy úgynevezett játékmester, aki felkészül egy

történettel, amit majd eljatszunk. Ekkor érkeznek a kalandozók, hogy megtestesítsenek egy-egy szereplőt. A kalandmester belekezd, és a játékosok máris életre kelnek. A mesélő sokat készül egy kalandra, kitalál egy teljesen új sztorit, ellenségeket, a játékot föltölti, nemjátékos karaktereket szólaltat meg. Például – kedvcsinálóként – négy kalandozó egy gorviki nemesnél száll meg. Egy hatalmas vendégszobában vannak most, aminek ódon falain gyönyörű bársony szőnyegek függenek. Az uralkodó képe lóg a kandalló fölött, ami a jobboldali válaszfalon áll. Jobbra nyílik a kis fürdőfülke. Minden egyes szobában kényelmes ágyak találhatók.”

Nos, ez nem is hangzik olyan bonyolult. Tán még én is beállhatnék, aki Barbie babával és Magyar népmeséken nőtt fel. Bimbózó lelkesedésemet, és születésem óta meglévő olt-hatatlan kíváncsiságom felszínre törését látva Erik nekifog bemutatni a M.Á.G.U.S. nevű játékot.

„Amit mi játszunk itt a kollégiumban, azt M.Á.G.U.S.-nak nevezik. Novák Csanád volt a kitalálója. Az egész Yneven játszódik, ez a fantázia-világ neve, ahol a szereplők életre kelnek. Ahhoz, hogy el tudjuk kezdeni a játékot, szükséges az úgynevezett Első Törvénykönyv. Ebben a könyvben kap helyet az alap négy faj – ember, elf (félelf), törp, félork –,

az alap tizenhárom kaszt. Itt jelenik meg először a jellem, a származás, és a nagyon kidolgozott háttérvilág.”

Igen. Anno én troll akartam lenni, de a többiek határozottan és egyhangúan leszavaztak. Bár a megadott fajokból kell választani, Erik szerint egyáltalán nem probléma, ha az adott személy saját magának szöges ellentét alakítja ki karakternek.

„Volt egyszer szerencsém egy félorkhoz, akinek hetes volt az intelligenciája – az átlag tizenketű. Ő a játékban körülbelül semmit nem tett hozzá a párbeszédhez, de nagyon kapható volt például kocsmái verekedésre, vagy ha valakit meg kellett védeni, már ment is előre. Szóval ő tudta játszani a szerepét. Valójában egy értelmi fogya-tékos volt, egy légy okosabb volt nála, mégis azonosulni tudott a karakterével és élvezte a játékot. Amikor persze gondolkodós rész volt, mindig elütötte az időt. Orrát vakarta, a legyeket követte, fára mászott, vagy csak simán felülésezett.”

Már csak egy kérdés maradt, ami mindenkit foglalkoztat – őszintén megvallva engem még több millió

másik is, de ne kószáljunk el a témától. Tegyük fel, hogy valaki kedvet kap ehhez a szabadidős elfoglaltsághoz. Hogyan fogjon bele?

„Kiválasztasz egy fajt, ami neked szimpatikus. Ezen kívül van egy kaszt – például harcos, szerencsevadász, pap, varázshasználó. Most már megvan a fajod és a kasztod, ez épp elég ahhoz, hogy tudd, mit csinálhatsz. Ám ez még édeskevés, ugyanis a karakterednek nincs lelke. Utóbbi akkor kapja meg, ha egy jellemet választasz neki. Alapvetően négy jellem van: élet, halál, rend, káosz. A karakter bármit csinál és mond, ennek a három halmaznak – faj, kaszt, jellem – a metszetében kell lennie. Ebből nem léphet ki, mert a kalandmester keményen megbünteti. Ha valaki kiesik a szerepéből, a játékmesternek kötelező figyelmeztetnie. A buzgómócsing résztvevő könnyen tönkretelheti a mesélő akár többhetes munkáját.”

Az előzőekben említettem, hogy bármennyire is idilli a kép, azért vannak szabályok, keretek, amikre a kezdőjátékosnak még sokkalta jobban oda kell figyelnie. Ezt azért is szeretném nyomatékosítani, mert Erik többször elmondta nekem is. Vagyis nagyon-nagyon fontos.

„Az ember, ha szeretne elkezdeni egy ilyet játszani, akkor kutyakötelessége átnéznie, hogy hogyan működik a játék technikája, mik a létezés szabályai. Ismernie kell a fajtát, honnan származik, mik a jellemzői, a kasztból kifolyólag hogyan nevelkedett, mire képezték ki, mi a célja, és végül ott a jellem, talán a leglényesebb, mit tehet meg. Egy élet-rend jellemű karakter

sohasem fog ölni. Még csatában is inkább kábít, mint gyilkol. Ha valaki mindezeket nem tartja be, tönkretelheti a játékot, vagy meghal a karaktere.”

Állítólag az Első Törvénykönyv közel hatszáz oldalas. De állítólag egy játékosnak nem is kell kívülről fújnia. Állítólag a kalandmesternek kell ismernie minden zegét-zugát, de állítólag neki is inkább csak azt kell tudnia, hogy mit hol talál meg. A még mindig nyárfalevélként reszeltők vállára Erik nyugtatólag teszi a kezét – szóban.

„Az első játékok sosem zökkenőmentesek. A kalandmester elnéző. De ha valaki a hatodik játékra sem változtat a stílusán vagy nem néz utána a dolgoknak, akkor baj van. De ne ijedjen meg senki! Ez nem úgy működik, hogy adunk 80 oldalt, hogy fenekeld be, és ha legközelebb nem tudod, akkor viszlát. Én magam legelőször egy félelf harcművész voltam, aki nem nagyon tudta, hogy kell játszani, és buzgómócsingként nem átalált embereket leütni és házakba betörni. Ezért gyorsan véget vetettek a karakteremnek, mert a hatodik alkalomra sem tanulta meg a leckét.”

Látjátok, maga a játékmester is kezdőként indult, és bizony ő is a saját hibáiból jött rá a szerepjáték csinájára-bínjára. Szóval nincs más dolgok – és ha esetleg beengednek egy trollt is a játékba, nekem sem –, mint hogy megkeressétek Eriket, és az Első Törvénykönyv átnyalazása után (elfelejtettem mondani, van egy Második Törvénykönyv is) nekivágjatok Yneven izgalmas kalandjainak.

Szerző: [kérdés]

Rajzra fel!

Kedves főszerkesztőnk megkért, hogy írjak egy népszerűsítő cikket a kollégiumi rajz szakorról. De hogyan is tehetném ezt meg anélkül, hogy magát a rajzolást ne népszerűsítsem?

Mindannyian belekényszerülünk abba a helyzetbe, már óvodás korunk óta, hogy rajzolni kötelező. Igen, belekényszerülünk, hiszen valljuk be, legtöbbször frusztrált lesz, ha megmondják neki, hogy mit kell rajzolni — időre. És persze sosem sikerül úgy, ahogy elképzeltük, a grafitól az egész tenyerünk szürke lesz, a színek szétmaszatolódnak, a vonalak kifutnak a kontúrból, a vizes tál mindig csúnya barnásszürke lesz, a tanár pedig alig mond valami használhatót. Aki viszont képes színes, kusza irkafirkákat gyártani, az helyből megkapja az ötöst. Ismerős érzés? No, igen, sokak számára bizonyára.

Az általános iskola első néhány évében én is küszködtem a rajz órákon. Azt észrevettem, hogy

általában véve szeretem csinálni, de a vízfestékekkel való alkotás mindig kudarcba fulladt. És persze legalább 5 órára lett volna szükségem, hogy egy A4-es oldalnyi felületet kitöltssek... Ám felsőbb osztályokban, de még inkább gimnáziumban olyan tanárokkal kerültem kapcsolatba, akik teljesen új távlatokat nyitottak meg előttem a festés és rajzolás terén. Megismerkedtem különféle technikákkal, eszközökkel, és ma már a legkedvesebb hobbijaim közé tartozik a festés.

De nem mindenki ilyen szerencsés, sokan vannak, akik sosem tudnak leszámolni a gátlásaikkal az alkotás terén. Hogy miért? A válasz egyszerű: tele vagyunk tévhitekkel. Tehát mindenekelőtt ezekkel kell leszámolnunk ahhoz, hogy önbizalmat nyerjünk.

1. Merj belekezdeni!

Sok ember elfelejti, hogy kezdőnek lenni egyáltalán nem szégyen. A reneszánsz nagy festőiről egyáltalán nem ismerünk semmi bizonyítékot,

hogy hogyan sajátították el a rajzolás kezdeti lépéseit, nincsenek ugyanis fennmaradt gyerekrajzok vagy skiccek, vázlatok pl. Caravaggiótól. Ezért az az érzésünk támadhat, hogy ezek a géniuszok egyből odaálltak a vászon elé, és madonnákat és tőkéletesen kimunkált, pufóka angyalokat festettek. Az, hogy hova tűnhettek a kezdeti szárnypróbálgatásaik, rejtély. Viszont egy biztos, hogy ők is voltak kezdők. És aki kezdő, az nem fog tökéleteset alkotni, az valószínűleg sokat fog hibázni. De ha azzal az elvárással indulunk neki, hogy tökéleteset szeretnénk rajzolni, akkor már eleve kudarcra vagyunk ítélve. El kell tehát fogadnunk, hogy van különbség egy jó rajz és egy Rembrandt vagy Munkácsy között. „A rajzolás megtanítja az embert, hogy elsőre nem lesz valaki kiváló. A sikerért meg kell dolgozni. De ha az ember kitartó, nagyon sok örömet fog a rajzolás során átélni.”

2. Kísérletezz!

Számolnunk kell azzal, ha rajzolásra adjuk a fejünket, hogy minél többször vágunk bele egy mű elkészítésébe, annál több kudarc érhet. Érdekes a lehetőségekhez mérten az összes technikát kipróbálni, hogy megtaláljuk a nekünk legjobban tetszőt. Arra a gyakori közhelyre, hogy

„Ugyan már, nekem nincs tehetségem a rajzoláshoz.”, egy szintén jól ismert idézettel felelek: „A zseni egy százalék ihlet, kilencvenkilenc százalék verejték.”, ami nem más-honnan, mint a világhírű feltalálótól, Thomas Alva Edisontól származik. Tehát, igen, ez az a hobbi, ami inkább a kitartáson, mint a tehetségen múlik. (És itt felejtjük el a génuszokat, őket a korokban sem bírták leutánozni.)

3. Keresd a hibát!

Az, hogy úgy érzed, nem sikerült tökéletesre a műved, ne keserítsen el. Ha nem vagy elégedett azzal, amit alkottál, hiszed vagy sem, művészek százezereihez csatlakoztál. Sőt, a gimnáziumi rajztanárom, Puha Ferenc, festő nevelte belém azt, hogy az alkotás nem más, mint folyamatos hibakeresés. Azaz, mindig azt kell nézned,

miközben rajzolsz, hogy hol nem stimmel, és rögtön ki kell javítanod. Még az elkészülte után sem „illik” tökéletesnek tekinteni egy rajzot, egy idő múlva (pl. pár év után biztosan) észreveszed benne a korábban még nem annyira

feltűnő baklövéseket. De ez így természetes, és így jó.

3+1. Légy pontos és laza egyszerre!

Egy jó rajz eléréséhez két dolgot kell nagyon alaposan kifejlesztenünk. Az egyik a pontosság, hogy a formák jól sikerüljenek, és a rajz hasonlítson a modellre. (Itt megint eszembe jutott Puha tanár úr állandó figyelemztetése: „Ne a rajzot nézd, hanem a modellt! A jó festő 90%-ban a modellt, és csak 10%-ban a saját rajzát figyeli.”) Emellett elengedhetetlen a lazaság, bátorság, mert enélkül az árnyékolás például görcsös és merev lesz. Habár ezek a tulajdonságok nem rajzi képességek, hanem inkább lelki beállítódások, melyeknek fejlesztése az élet más területein is lehetséges, mindkettőre egyformán szükségünk van. Mivel mindent az agyunk irányít, így kijelenthetjük, hogy a rajzolás fejben dől el, és nem a „kézben”.

Ha ezeket a tanácsokat megfogadjuk, neki is kezdetünk egy tanulmányrajznak például. Erre tökéletes lehetőséget ad nekünk kollégiumunk rajz szakköre. Én már egy éve — változó gyakorisággal — látogatom a szakkört, és egyre inkább felfedezni vélem benne azt a bizonyos leírhatatlan valamit (ld. műhelyhangulat), amit anno a gimis festő kurzusokon éreztem. Kedves kollégista társaim! Ha éreztek magatokban kedvet és erőt, gyertek le hétfő esténként fél 9-kor a magasföldszinti folyóirat olvasóba! Érezzétek át az egyre

jobbban kibontakozó, utánozhatatlan műhelyhangulatot: a ceruzák és festékek illatát, a csendet és/vagy zenét és/vagy időnként a magán történelemórákat Kiss Máté (Tank) vezetésével és közreműködésével. Az alkotás izgalmát és közös szenvedéseit,

majd a sikereket és végül a sok-sok tanulságot, amit egy kéztanulmány után is le tudunk vonni (például, hogy lerajzolva mindig dundibbnak tűnnek az ujjaink, mint a valóságban...)! Erdélyi Ági néni lelkes közreműködésével kiszélesítettük a palettát rajzeszközök terén: vettünk porpasztell, új ecseteket, sok-sok különféle papírt, temperafestékeket, olajpasztell krétákat és színes ceruza készleteket! Sőt, újabb eszközbővítést tervezünk, mihamlgy lehetőségünk adódik rá. Úgyhogy a feltételek adottak, már csak Ti kelletek hozzá! Tehát: hétfő 20:30-kor a magasföldszinti folyóirat olvasóban várunk mindenkit sok szeretettel egy kis rajzolásra! A jó(alkotó)kedv elengedhetetlen! Rajzra fel!

Burtonéskü Dica

Fotók: Kujbus Tamás

Így éltünk MI itt

Szemezgetés régi kollégisták Mórában eltöltött éveiből

Nyerges Ábel

Milyen szakos voltál?

Történelem valamint mozgókép-
kultúra- és médiaismeret tanár-
ként végeztem.

Mivel foglalkozol jelenleg?

Egy európai uniós pályázat keretén
belül Dániában tanárasszisztens-
ként tevékenykedem egy teljes
tanévig.

Mikor költöztél be a kollégium- ba, és mikor költöztél ki?

2007 novemberében költöztem
be, és hat év után, 2013-ban köl-
töztem ki a diplomaosztóm után.

Hányas szobában laktál? Mi- lyen volt a viszonyod a szoba- társaiddal?

A 7/A-ban laktam végig, olykor
még a nyári szünetekben is. A szo-
batársaimmal nagyon jó viszonyt
ápolunk, alig akadt egy-két kivé-
tel, velük is mindössze a feladatok
(takarítás, rendrakás) kiosztásánál
voltak apró összezörrenéseink.

Melyik a legkellemesebb emlé- ked az itt eltöltött évek alatt?

A Morgillák során mindig sok em-
lékezetes élménnyel gazdagodtam,

Nyerges Ábel

Milyen szakos voltál?

Történelem valamint mozgókép-
kultúra- és médiaismeret tanárként vé-
geztem.

Mivel foglalkozol jelenleg?

Egy európai uniós pályázat keretén
belül Dániában tanárasszisztensként
tevékenykedem egy teljes tanévig.

Mikor költöztél be a kollégiumba, és mikor költöztél ki?

2007 novemberében költöztem be,
és hat év után, 2013-ban költöztem
ki a diplomaosztóm után.

Hányas szobában laktál? Milyen volt a viszonyod a szobatar- sáiddal?

A 7/A-ban laktam végig, olykor
még a nyári szünetekben is. A szo-
batársaimmal nagyon jó vi-
szonyt ápolunk, alig akadt egy-
két kivétel, velük is mindössze a
feladatok (takarítás, rendrakás)
kiosztásánál voltak apró össze-
zörrenéseink.

Melyik a legkellemesebb emléked az itt eltöltött évek alatt?

A Morgillák során mindig sok em-
lékezetes élménnyel gazdagodtam, de
a kulturális rendezvényeket is na-
gyon élveztem, főként a zenei este-
ket.

Volt-e kedvenc kollégiumi italod vagy menü?

A Smack leves és a sör, persze külön-
külön!

Van-e negatív élményed a kollégi- ummal kapcsolatban?

Véleményem szerint sajnos kialakult
a koliban egyfajta versenyszellem,
amely sokszor ellenséges hangulatot
kelt, és negatívan hat a kollégiumi
közösségre.

Ki hiányzik a legjobban?

Valaki, aki most itt ül mellettem...

Mit köszönhetsz a kollégiumnak?

Egy nagyon kedves közösséget ismer-
hettem meg, ahol (az esetleges ellen-
ségekedések ellenére) van összetar-
tás. Bármikor bárkihez fordulhattam
a problémáimmal, kérdéseimmel. A
jó kis koli bulik hajnalig tartó hangu-
latát pedig nagyon sokáig hiányolni
fogom!

Mit tanácsolsz a gólyáknak és a jelenlegi kollégistáknak?

mi szerencsések vagyunk, mert már hírből tudták, hogy ez a legjobb hely Szegeden.

Mióta nem laksz a kollégiumban?

2012 nyarán, több, mint egy éve költöztem ki a Mórából, és azóta sem lakom kollégiumban. Itt, Pesten nem olyanok a kolik, amihez én már a három év alatt hozzászoktam. Itt nincs egy kialakult közösség, és az emberek is mások. Itt nem köszön mindenki mindenkinek, és ez mindent elárul.

Hányas szobában laktál? Milyen volt a viszonyod a szobatársaidal?

A 30-as szobában laktam mind a három év alatt, így elég szoros kapcsolat alakult ki nemcsak a szobatársakkal, hanem magával a hellyel is. A szobatársaimmal azóta is tartom a kapcsolatot, amikor csak tudunk, és időnk engedi, találkozunk.

Melyik a legkellemesebb emléked a kollégiumi éveid alatt?

Kellemes élményből rengeteg van, nem is tudnék csak egyet kiemelni. Rengeteg élményt szereztem, kezdve a gólyahéttel, a kollégiumi rádióval, a sütsütővel, a tököléssel, a farsanggal, a Star Wars-maratonnal, na és természetesen a Morgillával. A Mórában az az egyik legjobb dolog, hogy egy átlagos szerda este is különleges lehet csak attól, hogy az ember az órák utáni fáradtságtól kábán lemegegy egy tündérre a szobatársakkal. Feldobja a napodat, és ezekből az estékből lesznek a legjobb sztorik.

Melyik a legemlékezetesebb kollégiumi bulid?

A legemlékezetesebb kuli bulim az egyik szilveszter volt. Az volt a legjobb szilveszterem, azóta sem voltam annál jobb szilveszteri bu-

liban. A szénszünet miatt sajnos ez volt az utolsó szilveszterezés a koliban, de igazából minden kuli buli jó, mert Dzsi zenéi már régi ismerősként köszönnek vissza, és mindenki együtt skandálja. Olyan, mint egy hatalmas házibuli.

Melyik a kedvenc kollégiumi itald?

Egyértelműen a tündér, de ott van mellette a haribo, és a vodkailime is. A tündér híret már Budapestig elhoztam, és népszerűsítem is az itteni baráti körömben.

Ki vagy mi hiányzik a legjobban?

Elsősorban a szobatársaim, de tulajdonképpen az a családi hangulat, és az a csapat is, amely szerintem abszolút ennek a kolinak a sajátja, és amely kiemelkedővé teszi a többihez képest.

Mennyiben járult hozzá a Móra kuli az életedhez?

Rengeteg dolgot köszönhetek a Mórának. A barátokon és az embereken kívül megtanultam másokkal együttlakni, és önállóan élni. Itt voltam először teljesen a magam ura, és szerintem ez meghatározó élmény egy ember életében.

Mit tanácsolsz a gólyáknak és a jelenlegi kolisoknak?

Próbálják meg kiélvezni minden pillanatát az ottlétnek, mert később csak az emléke marad meg. Ezek nagyon meghatározó évek, amelyekre mindig emlékezni fogunk, úgyhogy igyekezzenek úgy élni, hogy jó élményekkel gazdagodjanak. Minél több tevékenységben vesz részt az ember, annál jobban érzi magát, és annál inkább a kuli közösségének

tagja. Ez egy másfajta család, ahova otthonról kerül ki az ember, de rögtön új otthonra is talál. Aki egyszer Móra kolis volt, annak mindig egy kicsit az egyik otthona marad. Egy hely, ahova bármikor visszajöhetünk, és mindig lesz egy-két, vagy több ismerős arc, akik miatt érdemes visszajárni.

Mester Péter

Milyen szakos voltál?

Szociológia alapszakot végeztem, jelenleg szociológia mesteren vagyok.

Mivel foglalkozol jelenleg?

Dolgozok és szakdolgozok.

Mikor költöztél be a kollégiumba?

2006 szeptemberében költöztem be.

Hány évig voltál Móra kolis?

Hat és fél évig.

Történt-e valami jelentős változás a kollégiumi éveid alatt?

Történt egy-kettő. 2007 tavaszán cserélték ki nálunk az ablakokat, nyáron pedig az egész szobát felújították (többek között akkor kerültek be a jelenlegi szekrények is). Az azt következő években a WC-eket, a zuhanyzókat és a konyhákat is teljesen felújították, a fopályát újrabetonozták, az utóbbi néhány évben pedig a kőli bejáratát és a folyosók végén lévő ablakokat cserélték ki, valamint nap-elemek kerültek a tetőre. És persze az évek során többször is újrafestették a tornatermet és a dohányzót, de ez nem volt meglepő, ha körbenéztünk ezeken a helyeken Morgilla záróbuli utáni reggelen...

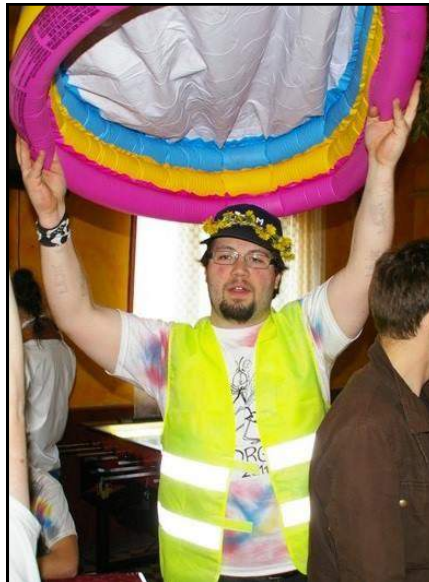
Hányas szobában laktál? Milyen volt a viszonyod a szobatársaidal?

A 11/A-ban laktam végig. Borzasztóan szerencsésnek érzem magam, mert szinte kivétel nélkül nagyon jó szobatársaim voltak. Ha az egész szobát nézzük, akkor összesen 19 szobatársam volt, és kb. 90%-ukkal elég jól kijöttem, néhányukat a mai napig a legközelebbi barátomnak tartom.

Melyik a legkellemesebb emléked a kollégiumi éveid alatt?

Nagyon nehéz kérdés, sok száz nagyon kellemes emlékem van ezekből az évekből... De ha muszáj, akkor talán a 2010-es és 2011-es Morgillát említeném. Az előbbit azért, mert itt játszottam először olyan csapatban, ahol már sok embert ismertem, de emellett sokan mai napig ezt tartják az eddigi legjobb Morgillának is. Már az előfeladatok alatt is borzasztó jól éreztük magunkat, és azt, ami a Morgilla három napján történt, sokan sosem fogjuk elfelejteni (már amire emlékszünk belőle :-)). A záróbuli tette fel rá a koronát, kezdve azzal a legendás eredményhirdetéssel, ahol az ajándék csoki

tortából és tálca sörből nem sokan tudtak fogyasztani, ugyanis a nagy része egy újabb réteg festékként került fel a dohányzó és a tornaterem falára. Ez a Morgilla azért is volt fontos számomra, mert ekkor ismertem meg nagyon sok új embert a koliból, és ezután elkezdtem jóval aktívabban részt venni a közösségi életben. A 2011-es pedig azért volt annyira kedves számomra, mert akkor az egyik Morgilla-jelölt lehettem, és volt szerencsém egy fantasztikus csapattal átélni azt a pár hetet, ami a mai napig az egyik legmeghatározóbb élményem volt!

És melyik a legemlékezetesebb kollégiumi bulid?

Még nehezebb kérdés... Na, jó, legyen a 2011-es Morgilla első estéje, az valami egészen szürreális volt. Csak annyit mondanék címszavakban: LÁJK pecsét, munkavédelmi sisak, útjelző bója és persze a szivárványszínű partimedence, amelyet állítólag utoljára a Morgilla után három nappal egy TIK melletti kukában láttak cafatokban.

Van-e kedvenc kollégiumi italod?

Ez nem is kérdés, a haribo, mivel ez a finomság a 2010-es szülinapomon lett megalkotva, ugyanis Móki barátom meg akart hívni egy kevert-kékszőlő koktétra, de nem volt kékszőlő, így megkérdezte az akkori büfést, hogy mivel ajánlja helyette, és

így készült el a kevert+lime, amelynek folyékony gumicukor íze van, ezért neveztük el haribonak.

Ki és mi hiányzik a legjobban?

Túl rövid az újság ahhoz, hogy felsoroljam. Legjobban a „mórás életérés” hiányzik, amelyet nem lehet leírni, csak átélni. Ez mindig is hiányozni fog, de ahelyett, hogy szomorkodnék azon, hogy ez elmúlt, inkább hálás vagyok a sorsnak, hogy átélhettem.

Mit köszönhetsz a kolinak?

Az egyik legjobb és legmeghatározóbb dolog volt az életemben az, hogy mórás voltam. Rengeteg élményt és barátot köszönhetek a kollégiumnak, akik és amelyek a további életemre is nagy hatással lesznek. A legtöbb kollégiumról elmondható, hogy az ember ott megtanul önálló-sodni, saját lábára állni, toleránsabbá, elfogadóbbá válni – amelyek egyébként nagyon fontos és hasznos tapasztalatok –, de amiért talán a leg-hálásabb vagyok, és amit a leginkább köszönhetek a Mórának, az az, hogy egy olyan közösségben élhettem sok éven keresztül nap mint nap, amelyről előtte álmodni sem mertem, és amelyre azóta is etalonként tekintek.

Mit tanácsolsz a gólyáknak és a jelenlegi kolisoknak?

Használják ki ezt a rövid időt, amely megadatott nekik itt, mert a Móránban tényleg minden lehetőség megvan arra, hogy eddigi életük legszebb éveit éljék át. Azonban ehhez ők is kellene! Ne csak a szobában üljenek, menjenek le a rengeteg közösségi eseményre minél többször, ismerjék meg azokat, akikkel együtt élnek, mert nem fognak csalódni!

Leber Dina

Látnivalók

A friss, ropogós, vadiúj Móra Nyúz *Retrovata* ezúttal a filmek szerelmeseit célozza meg. Pontosabban a magyar retro filmek szerelmeseit. Egy csokor jókedvű, szórakoztató, de egyszerre tanulságos és „életszagú” alkotással készültünk ugyanis, melyet az idősebbek nosztalgiazás, gyermekkor-felidézés céljából, míg a fiatalabbak ismeretszerzés vagy akár egy elmúlt kor megismerése céljából tekinthetnek meg. A következő filmeket jó szívvvel ajánljuk tehát mindenkinek, aki egy kiadós nevetésre, a korábbi évtizedek felidezésére vagy csupán egy kellemes kikapcsolódásra vágyik.

Keménykalap és krumpliorr

Bagaméri. Kisrecc. Lópiczi Gáspár. Akik korábban már látták Csukás István azonos című műve alapján készült filmsorozatot, azok most minden bizonnyal mosolyognak. Igazuk is van, mert az 1973-ban készült, 4x60 perces széria bőven

ad okot a mosolygásra. Ugyan a Csukás-regény és a filmek között számos eltérés is felfedezhető, azonban mind a „mozgóképf”, mind a könyv kitűnő szórakozás-forrás. Ezúttal a filmekre koncentrálunk. A sorozat első részében, mely a *Valódi oroszlánbögés* címet viseli, ismerhetjük meg a történet szereplőit: a *Vadliba* őrs tagjait, a Kovács Krisztián által megformált *Kisrecc* vezetésével. A bandatagok, hogy felvidítsák egyik beteg osztálytársukat, eldöntik, hogy összehoznak egy cirkuszelőadást. Meg is kezdik az

előkészületeket: *Lópiczi Gáspár* plakátragasztótól oroszlános posztert szereznek, s a fővárosi állatkertbe belógva igazi oroszlánbögéshez is hozzájutnak. Azonban a cirkusz szervezése mellett egyéb tennivalójuk is akad: tudomásukra jut, hogy az állatkertből nyoma veszett a majmoknak, így egy izgalmas nyomozás is kezdetét veszi. A banda ekkor (már a második részben, melynek címe: *Kell egy véreb!*) kerül „összetűzésbe” *Bagamérrivel* (akit a méltán neves Markos József, vagyis Alfonzó alakít), az „elátkozott fagyjárussal”, akit kedvenc játszóterükről ismernek. Az árus ugyanis szintén a majmocskák nyomába ered, miután értesül az állatok megtalálójának járó magas jutalomról. Igazi „harc” alakul ki a fiúk és konkurenciájuk között, s mindkét fél igyekszik minden lehetőséget megragadni arra, hogy borsot törjön a másik orra alá. A nyomozás heve a harmadik részben (*A tettes lépre megy* c.) hág a tetőfokára, ahol átveréstől kezdve a *Vadlibák* bezárásáig mindennel találkozhatunk. Az utolsó részben (*Éljen Bagaméri Elemér!* c.) végül kiderül a sok turpisság, s sor kerül a cirkuszelőadásra is, melynek sikere pont a gyerekek ellenfeléhez, a fagyaltárus-hoz kötődik. De hogyan is pontosan? Mindenki járjon utána... ;)

Hahó, Öcsi!

Szintén Kovács Krisztián főszereplésével készült az 1971-es, *Hahó, Öcsi!* című játékfilm. Az alkotás alapjául Török Sándor gyermekregénye szolgált. A történet főszereplője *Balogh Öcsi*, akinek szülei nagyon elfoglaltak, így sosem érnek rá a kisfiúval foglalkozni. Öcsi ezért különböző

csínytevésekkel, rosszaságokkal próbálja felhívni magára a figyelmet, igaz, több-kevesebb sikerrel. Egy reggel, mikor a rohanós család a munkába készülődik, kisluk mindent elkövet, hogy végre észrevegyék: folyton csacsog vagy épp láb alatt van. Szülei meg is elége-lik viselkedését, s büntetésből bezárják a fürdőszobába. Öcsit azonban nem kell féltetni, sőt! Pillanatok alatt megoldja a helyzetet, hiszen előkerülnek barátai, a mesebeli törpék, ismertebb nevükön *Kököszi* és *Bobojsza*. Segítségükkel a kisfiú elhatározza, hogy megszerzi azt, amire családjának legnagyobb szüksége van: az *időt*.

Először az *Óragyárban* próbálkozik, ám mivel ott nem jár sikerrel, *Bergengócia* királyságában köt ki. Ott számos kalandba keveredik: megismerkedik egy bájos királykisasszonnyal, akitől egy bűvös, va-

rázserejű rózsát kap, hogy annak segítségével győzze le a hétfejű sárkányt, ami az *időt* őrzi. A kedves történet 81 perc kellemes szórakozást ígér minden kikapcsolódni vágyó retro-fannak.

Csaló az üveghegyen

Az 1976-os magyar mesejáték, mely Fésűs Éva könyve alapján készült, személyes nagy kedvencem. Gyerekként sokszor elő kellett keresni azt a videokazettát, amin a film szerepelt, s nem tudtam ráunni, hiába néztem meg a történetet újra és újra. De hogy mi is fogott meg ennyire benne? Már nem

emlékszem. Arra viszont pontosan emlékszem, hogy a mesejáték a jó és a rossz, az igaz és a csaló küzdelméről, valamint az igaz szerelemről szólt. A történet ugyanis a *Csengő-*

Bongó királyságban játszódik, ahol a *Zöld* király (akit Zenthe Ferenc alakít) annak ígéri leányának, *Ágica* királykisasszonynak a kezét és vele együtt természetesen a fele királyságot is, aki olyan

bátor, hogy megmássza az üveghegyet és lehozza onnan a gyönyörű kristályvirágot. Jönnek is sorra a versenyzők: így érkezik az udvarba a *Makk* király és fia, a *Szív* király és trónörököse, valamint a *Tök* király és annak legénykorú gyermeke. A *Zöld* király sorra üdvözli ifjúkori cimboráit a *Tök*, a *Makk* és a *Szív* király személyében. Egy sor nosztalgizálás és vidám lakoma után azonban kezdetét veszi a verseny, melyen a királyfiak eltérő hozzáértéssel, felkészültséggel, no meg lelkesedéssel vesznek részt. Ekkor kerül előtérbe egy szimpatikus fiatalember, *Kis-Pék Márton*, aki szerénységével és kedvességével nemesi származást nélkülözve is hamar a

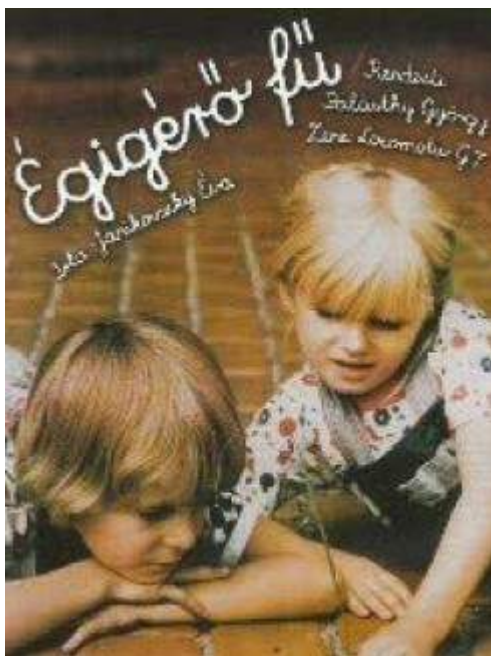
versenyzők között találja magát. A próbatétel elkezdődik, s vele együtt a gondok is megjelennek: valaki feladja a versenyt, míg más az udvari időjós szolgáltatásait igénybe véve próbál az élre törni. Az üveghegy csúcsát végül csak egy versenyző éri el, azonban a bonyodalom ott hág a tetőfokára, amikor a király színe elé mégsem egy, hanem rögtön két kristályvirág is kerül. Valaki csalt, hiszen köztudott, hogy minden évben csak egy virág nő a hegyen. De mégis ki az elkövető? És mi a megoldás? Hogy lehet kideríteni, hogy ki méltó *Ágica* kezére? És végül elnyeri a jó a méltó jutalmát, a rossz pedig a büntetését? Minden kiderül, ha megnézzük a *Csaló az üveghegyen* című filmet. :)

Égigérő fű

Utolsó filmünk az 1979-es, Janikovszky Éva *Málnaszörp és szalmaszál* című regénye alapján készült *Égigérő fű*. A bájos, szívet melengető történet Budapesten játszódik, pontosabban egy régi, belső udvaros, gangos, keramikokkás bérházban a Paripa utcán. Főszereplőnk *Misu*, aki a nyári szünidejét a ház egyik lakójánál, *Dezső bácsinál* tölti. A kisfiú unalmában az épület lakóit figyeli, s hamar felfigyel *Poldi bácsira*, az idős parkőrre, akiről köztudott, hogy néhány nap múlva, 52 év szolgálat után készül nyugdíjba vonulni. Az idős úr öröme azonban közel sem felhőtlen, ugyanis a hosszú évtizedek alatt nagyon a szívéhez nőtt a park zöld gyepe, melyet a nyugdíjba vonulással kénytelen lesz otthagyni. *Misu*, hogy unalmát elűzze, kapva kap a lehetőségen: minden (keramit)

követ megmozgat, hogy mire *Poldi bácsit* nyugdíjazzák, addigra a ház udvarát befüvesítsék. A folyamat azonban nem olyan egyszerű, mint ahogy azt a kisfiú elképzelte:

engedélyt kell kérni a hivataltól, gyepféglát kell szerezni a kertészetből, s az idő csak egyre telik, hamarosan eljön *Poldi bácsi* utolsó munkanapja. A történetben *Misut* segítő és hátráltató szereplőkkel is találkozhatunk, így ismerhetjük meg

Piroskát, a folyton féltő és sírdogáló szőszke kislányt, nagynénjét, az állandóan mogorva és „karótnyelt” *Kamillát*, *Oszkárt*, a szenesembert, akitől mindenki tart és annak különöc édesanyját, aki egy „bútor-útvesztőben” éli mindennapjait. A kedves film remek példája az összefogásnak, annak a ténynek, hogy egy nemes cél érdekében az egymástól oly különböző emberek is képesek kooperálni. Az *Égigérő fűvet* szeretni fogják azok, akik remek színészi játékokra kíváncsiak, hiszen a szereplők megformálói között felbukkan Kovács Krisztián, Ulmann Mónika, Zenthe Ferenc, Ujlaki Dénes vagy épp Drahotá Andrea. Azoknak is kellemes kikapcsolódást fog nyújtani ez a 81 perces alkotás, akik egy családi filmre, egy kedves történetre, komoly kormegjelenítésre vagy vidám percekre vágnak. Egy szóval, az *Égigérő fűvet* mindenkinek látnia kell!

Dezsi Móra

Harkai György: Ha eljön Mantrap 2. rész

- Csivilizáció -

Másnap délután Stepowka kísérte Mantrap-et a Központi Ház környékén. Körbevezette a különböző létesítményeknél, többek között a tudós háznál, a katonai lakatnyáknál, a művész negyeden keresztül. Bemutatta a legfontosabb „gyárat”. Jó nagyot sétáltak, mert Mantrap kíváncsi volt a Fast Food ételtermék állataira és hús-készítményeire, utána látni akarta a Vegenabil Frutal csarnokokat, ahol a zöldségeket és gyümölcsöket nevelik.

Mantrap minden el volt ámulva. Egyszerűen nem értette, hogyan tudnak ilyen szervezeten dolgozni. Tízmillió embert kell ellátniuk, és mégis sokakat lát itt kint sétálgatni. Aztán valami megzavarta. Hirtelen futni kezdett egyenesen előre. Stepowka már nem tudta megállítani. Mantrap szeme a szikrázó acél és csillogó giganium épületek között, a nagy szűrkeségben valamilyen természetes zöld foltot, talán egy erdőt vagy mezőt pillantott meg. A fák lombjai és a zöld fű olyan tűnékenynek tűntek, hogy minél előbb el akarta őket érni. Már látta a célt. A puha füvet és a hajladozó virágokat. Kár, hogy azt az üveg panelt nem, amit éppen előtte vittek át a sétányon. Így teljes erőből neki futott és átesett rajta. Az üveg pedig sok ezer darabra hullva szétszóródott az aszfalton. A két Maa lakó munkás meg sem kérdezte Mantrap-et, hogy nem esett-e baja. Hiszen tudták, hogy nem sérülhetett meg. Emiatt kicsit szociopátának látszottak, de ez itt így volt szokás. Fogták magukat és elmentek egy másik panelért.

- Jól vagy? - szaladt oda hozzá Stepowka. Hangjában az aggodás érződött, de már nem sokáig. - Te idióta, hülye. (2 hibapont) Hogy képzelted, hogy csak úgy neki-lendülsz? Azt se tudod, hogy mi

merre van! Nem lehetsz ennyire figyelmetlen tyetyunka. Ez itt nem a Föld! Véd az eszedbe! Ez nem az a hely, amit ismertél. Nincs megszökés, csak megszokás. - A harag, amit Stepowka-ból most úgy tört elő, akár egy süvítő rakéta, kezdett lecsendesni, mint amikor a célponthoz közeledik.

Mantrap csak nézett maga elé, újjával a közeli zöld területre mutatott.

- Mi az a hely? Hogyhogy olyan zöld?

- Az ott a Műkert, a Központi Parkunk. Szép mi? Én is segítettem a kialakításában. Két szobromat is elhelyezték az egyik ficakban.

- De azok valódi fák? És a fű, meg a virágok? - érdeklődött reménykedve.

- Sajnos nem igaziak. Itt kint nem élnek meg az állatok és a növények. Azokat a bokrokat meg fákat mind az Inegzakt Kozmikus Ellátó Alapfelszerelések nevű tömörülés hozta létre. Jó néhány tagjukat Magas Északon találták, akárcsak a te DNS-edet.

- Attól még szépek. De, ha a növényvilág nem tud itt kint megmaradni, akkor mi hogyan?

- Ez is a demortáltsághoz tartozik. Az egész elég bonyolult. Szerintem még a tudósok sem értik. - nevetett egyet. Leporolta Mantrap-et, aztán kézen fogta. Kicsit közelebb lépett hozzá. Mantrap ugyanígy tett. Egy-más szemébe néztek. Majd Stepowka lassan közelíteni kezdte ajkait Mantrap-éhez. Már csak fél centi hiányzott.

- Szerbusztok! Mit csináltok, skacok? - üdvözölte őket Daliana messziről. Vagy nem látta, hogy mire készülnek vagy nem akarta észrevenni, csak megzavarni.

- Szia!

- Szia! Mi járatban erre?

- Gondoltam, utánaatok jövök, meg-nézni, hogyan haladsz a körbevezetéssel. Jártatok már a Múzeum Gödörben?

- A miben? - hüledezett Mantrap.

- Nálatok régen nem voltak múzeumok? Pedig mintha olvastam volna ilyenekről. - mondta Daliana.

- De, de voltak, de nem gödörben.

- Ez se igazi gödör. Inkább egy nagy lift, ami bemegy a talajszint alá. - próbálta érthetőbbé tenni az egészet Stepowka.

- Pontosan. Egy nagy lift, amiben csak állni kell és nézni az alkotásokat és gyűjteményeket, a régmúlt emlékeit, meg ilyeneket. Na, érdekel? - Nem tudni, hogy Daliana barátkozni akart Mantrap-pel vagy tényleg a beilleszkedésén dolgozott.

- Naná! Van valami különlegesség kiállítva?

- Igen, most megtekintheted az E. P. - B. M. - M. J. komplex kiállítást. Erre általában külön engedélyt kell kérni, majd megtudod, miért. De mivel te új vagy, bemehetünk V.I.P. engedéllyel.

- Na, ne! Very Important Person?

- Nem éppen. Ez azt jelenti: Voyager - Instant Pauza.

- Aha. Jó. - reagált kicsit lehangolódva. - És mi ez az „epébéememdzséj” kiállítás?

- Ezek nagyon régi királyok neveinek kezdőbetűi. Elvis Presley, Bob Marley és Michael Jackson. - sorolta fel gépi-esen Daliana.

- Ugye nem?! - kiáltott fel akaratlanul Mantrap. Annyira meglepte az a tény, hogy ezekről az emberekről létezik kiállítás ennyi év után.

- Igen mivel ők képviselik azokat a dolgokat, amelyeket tisztelünk. De ezekhez csak ritkán és külön kérvénnyel juthatunk hozzá. De ezeknek az engedélyeknek olyan bugyuta

nevei vannak, hogy inkább a Demortáltsági Bizonyítványaink hátuljára felírva tartjuk. – tartotta a kiselőadást Stepowka. Ő és Daliana szinte párbajozott, hogy ki ad több információt vendégüknek. Irigyen méregették a másikat, ha az magyarázott.

– És mik ezek a dolgok? Csak nem a...

– A szex, az alkohol és más drogok. Ez a tisztelt trio. – előzte meg Mantrap találgatásait Stepowka, amiért egy mérges szempár volt a jutalma lakótársnőjétől. De nem nagyon hatotta meg, mert folytatta.

– Tudod, mivel itt és most szigorú szabályok szerint kaphatsz bármelyikből, és ők anno ezektől voltak királyak, így bekerültek a Múzeum Gödörbe, pontosabban az 'A' liftbe.

– De azt tudjátok, hogy nem szó szerinti királyokról van szó, ugye? – érdeklődött Mantrap. Részben igen választ várt, de lehet, hogy egy nemnek jobban örült volna. Ő sem tudta eldönteni.

– Nem. Akkor ez azt jelenti, hogy ők nem voltak uralkodók? – Daliana és Stepowka szemében némi kétségbeesés és egy erőteljes sírógörcs keveréke látszódtott létrejönni, ami aztán átváltozott egy nagy sóhajjára és eltűnt az éterben.

– Nem. „Csak” bizonyos zeneműfajok királyaiként tartották őket számon. A R'n'R, a reggae és a pop legjobbjai voltak. – Stepowka félrevonta Daliana-t. Körülbelül öt percig beszélgettek, amit erőltetett suttogás, heves kézmozdulatok és grimaszok kísértek. Majd visszatértek Mantrap-hez. Daliana elővette komoly tekintetét és csak annyit mondott:

– Ezt az információt a királyokról senki másnak ne mondd el! Valamint jó lenne, ha te is elfelejtenéd. – Mantrap kissé értetlenül állt velük szemben, de végül csendesen bólintott. Végül elindultak az 'A' lift felé.

*

Mikor végeztek a kiállítás megtekintésével már sokkal jobb hangulatban volt mindenki. Mantrap teljesen bőbeszédűvé vált. Már nem is mindig ő kérdezett a lányoktól, hanem ő mesélt is. S bár emlékei hiányosak voltak, elegendő információval el tudta látni lakótársait, mentorait, új barátait.

– Hogy is mondtátok? Mi volt a neve a szex kérvénynek?

– Várj, felolvasom. – mondta Daliana és elővette Demortáltsági Bizonyítványát, majd egy levegővel és hangosan elhadarta. – Szexuális tevékenység elvégzésére jogosító, nem szaporodási célú, ideiglenes egzisztencia kártya-igénylő formanyomtatvány kérelem.

– Aha, próbálom megjegyezni. – Kacsintott.

– Mi már majdnem tudjuk fejből. – válaszolta Daliana és ő is kacsintott, csak Stepowka felé, aki viszonzta.

– A szaporodásra külön kérelem van, de évtizedek óta nem adtak már rá engedélyt senkinek. Valószínű, hogy mindenki elfelejtette a hivatalos verziót.

– Jó, értem. És az alkoholos, hogy volt? Szerintem az a legviccesebb.

– Aktív alkohol-, szesz-, pia- és lőrebevétel engedélyezésére feljogosító, rendbontó tevékenység esetén azonnal visszavonható, fogyasztójegy érvényesítési kérvénytömb.

– De most komolyan, mi az, hogy az egész 17 oldal? Ezt végiggondolták a vezetők? Mert szerintem nem. Ha mégis, akkor ez zseniális húzás. Már attól elmegy a kedvem az ivástól, hogy ezt az elnevezést el kell mondani.

– Mi is így gondoljuk. Képzeld el, amikor először igényeltem drogot, háromszor kezdtem újra, mert mindig elrontottam valamit. A bürokráciának hála meg csak akkor hajlandóak kiadni a papírokat, ha pontosan tudod a kérvény nevét. Milyen hülyeség, (az otthoni táblán megjelent a 16. hibapont) nem? – kérdezte Stepowka.

– De. De a drogrélemnek ráadásul értelme sincs. Mi az, hogy Tudatmódosító, hangulatfokozó, izzító, gerjesztő, szintetikus vagy természetes delírium átéléshez kötelező paksaméta és orvosi felügyeletet igénylő kérvényegyüttes?

– Mindegy. Ez a neve. El kell fogadni és megjegyezni. – Stepowka ezt inkább tanácsnak, mint utasításnak szánta. Hangja mégis szigorúan és baljósan szólt.

– És nem árt, ha tényleg rendesen megjegyzed, vagy felírod, mert hivatalosan Tudatmódosító, hangulatfokozó, izzító, gerjesztő, szintetikus vagy természetes delírium átéléshez kötelező paksaméta és orvosi felügyelet igénylő kérvényegyüttes. Csak 2 betű a különbség, de már nem fogadnák el. – Mantrap beletörődni látszott, abba, hogy noha az emberiség, mint olyan, már nem a régi, viszont a bürokrácia itt is virágzik. Sőt burjánzik. Csendben sétáltak hazáig.

*

Az M-517-es lakókibuc három lakója tanácstalanul álldogált a pallón, ahova a vákuumlift szállította fel őket. A lifttel fel tudtak ugyan menni, de valamiért nem működött az ujjlenyomat-leolvasó a záron. Így nem tudtak bemenni. Kipróbálták mindhármuk ujjával, de semmi eredménye nem volt. Már majdnem feladták, amikor Daliana-nak eszébe jutott valami. Táskájaiból előkapott egy kártyaformájú tárgyat.

– Mi az a műtűr? – kérdezte Stepowka.

– Ez egy bankkártya replika a Haszontalan embertárgyak múzeumi ajándékboltból. Akkor vettem, amikor elmentetek wc-re. Csak 3 munkapontba került és olvastam az egyik könyvünkben, hogy az ajtókat is ki lehet vele nyitni.

– Melyik könyvünkben? Csak nem a Mi az a disznóvágás? című zagyvaságban. Ami abban van, mind csak legenda vagy kitaláció.

– Most majd kiderül. – mondta

Daliana, és becsúszta a kártyát a zár és a giganium ajtókeret közé. Kicsit feszegette, feljebb csúszta és hallhatóan beljebbnyomott valamit. A zár szerkezetének egy eleme hangosan kattant és az ajtó kinyílt. – Váó! Tényleg működik! – örvendezett.

– Ez meg, hogy lehet? Ilyen csak a filmekben van. – hüledezett Mantrap. – Szerintem valami csalás van mögötte, mert egy ilyen ajtót nem lehet ennyire könnyen feltörni. Biztos van benne egy mikrochip vagy micsoda. – érvelése helyesnek tűnt, de Daliana és Stepowka nem értette, mit jelent az a szó, hogy „film”.

– Azt mondtad, hogy film? Az meg mi?

– Az tudjátok, olyan izé. Na, olyan műsor, mozgókép, ami a tévében, egy körülbelül ekkora - kezével mutatta a méretet - dobozban játszódik.

– Ja. Vagy úgy. – mondták kórusban a lányok. – olyan szerkenyűnk nekünk is van. Itt és most Én-teretnek hívják, de az útmutatóban csak valahol a 20.-21. fejezetben szerepel. Jól meg kell majd ismerned. Alkalomadtán nekünk kell beprogramozni vagy frissíteni a szoftvert.

– Nekünk?

– Igen, nekünk. – kuncogtak. – Ez egy alap dolog. Pakolj le a szobában! Utána megmutatjuk, hogyan működik.

Mantrap bólintott, majd gépiesen elvonult. Kíváncsi volt. Alig várta, hogy meglássa azt a gépet, vagy, ahogy Daliana mondta: szerkenyű. Fura. Mikor a lányok is elkészültek, szóltak neki, hogy menjen be az egyik szobába, aminek ajtajára azt hitte, csak egy szekrény. Barátai mögött egy hűtő nagyságú gépet pillantott meg, és rajta három monitort, amelyek három különböző irányba néztek. Egy kéket, egy feketét és egy fehéret. A kezelőpanelen sok gombot látott,

ezek látszólag véletlenszerűen villogtak, plusz néhány leolvasó lézer fénye kiszűrődött a réseken. A szerkezet alján kiadónylás volt, olyan, mint az üdítő automatáknál. (De ez nem nyeli be a 200 Ft-ost.)

– Ez meg mi a...?

– Szösz? – fejezte be Stepowka helyette. – Ez az Én-teret. Gyere! Elmagyarázzuk, hogyan működik, és hogyan tudod átprogramozni.

– De hát én nem értek a programozáshoz.

– Dehogynem, csak még nem tudsz róla. A 2056-os Nagy informatikai összeomlás miatt mindenkiben létrehozzák ezt a tudást a demortalizálás alatt. Így, ha véletlen újra probléma merülne fel, ami nem fog, akkor bárki, bármilyen gépről meg tudja oldani. Tudod, nagyon sok minden elveszett ebben a tényleg nagy és fájdalmasan gyors összeomlásban.

– Például?

– Hát például, a könyvek jó része, amelyeket beszkeneltek. Egyszerűen csak eltűntek az adatok. Addigra meg már mindet bezúzták az újrahasznosításhoz. – Daliana szomorú pillantást vetett a kinti könyvespolc felé. – Sok szavunk el is tűnt, és ezekre csak régebbi, még nem újrahasznosított példányokból találtunk pótszavakat. Biztos te is észrevetted már.

– Igen. Feltűnt, hogy néha fura kifejezést használtok. Mint a műtyür, szerkenyű meg ilyenek.

– Most már nem is lehet könyvet kapni. Akinek van pár darab, büszke lehet. A tudósaink úgy vannak vele, hogy ma már az összes úgynevezett neuroadatuk az egész mindenségről biztonságban van. – Daliana hirtelen kifogyott a mondanivalóból. Talán valami zavarta. Saját lábát nézte, mintha meg akarna győződni arról, hogy páros cipő van-e rajta. Stepowka pár másodperces csönd után átvette a szót.

– Na, szóval. Lássuk a masinát!

– Lássuk! - igyekezett felvenni a ritmust Mantrap.

– Mint már mondtuk, ez itt az Én-teret.

– Szóval nem internet?

– Nem, mert annak nincs semmi értelme. Mindegyikünknek van egy saját monitora. Tiéd a jobb szélső. A fehér. Ezen és csak ezen fogsz látni bármit is. Ez ilyen intim zóna védelem. Az Én-teret akkor működik, ha először behelyezed a Demortálsági Bizonyítványodat az első résbe. Itt a lézerek leolvassák a beépített bari-kódot. Azután be kell ütnöd a bizonyítványod azonosítóját. Ez nálad: 555-3462. Ezután már kiveheted a DB-t, hogy más is használhassa. A masinéria stand-by-ból work hard-ra kapcsol és a saját képernyődön megjelennek azok az információk, amelyek veled kapcsolatosak. De csak azok. Ami nem érint, arról nem is fogsz tudni. Az Én-teretek a központi MAG-ra vannak kapcsolva, amely mindenkiről tud mindent.

– Mi van akkor, ha engem olyan is érdekel, ami nem érint?

– Ha van Méltósági okleveled, akkor igényelhetsz hozzáférést az összes adathoz. De erre évente csak kétszer tudsz hivatkozni. A nehezebb rész: megszerezni egy Méltósági oklevelet. Ez itt körülbelül olyan, mint anno a Földön a Nobel-díj és az Oscar-díj együtt. Bár a jelöltetést szintén külön kell kérvényezni. Nagyon keszes az egész.

– Tehát beteszem a bizonyítványom és utána látom az információkat, videókat, képeket?

– Igen.

– Csak azokat, amelyek érintenek. – Mantrap szinte már magában beszélt. Nem volt biztos, hogy gondolkodik vagy sokkot kapott. – És mi van az üzenetküldéssel?

– Ahhoz – szólalt meg újra Daliana, aki a dupla szívárványos ég alól hullott vissza a beszélgetésbe, persze csak képzeletben – a második nyílásba kell tenni a bizit. Megjelenik az üzenő ablak. Szolgáltató programtól

függ, hogy néz ki. Beírod a lakókibuc számát és a címzett nevét. A gép pedig elküldi a levelet. Szó szerint.

– Hogyhogy szó szerint?

– Választhatsz az opcióknál, hogy begépett szöveget nyomtatsz-e ki vagy kézzel írod-e meg az üzenetet. A "papírt" a második résen keresztül adja ki. A tollat a monitor aljánál, a beépített rekeszben találod. Ha kész vagy, kinyomtatad vagy megírtad, amit akartál, akkor be kell helyezned a harma-

dik nyílásba, ahol borítékolja a gép és aztán elküldi a címzettednek. Aki-nek üzentél, az csak a materializálódott levelet fogja megkapni ezen a kis kiadóportálon keresztül. – ezzel a gép aljára mutatott. – Ez van, meg, ha lemész a térre és beszélgetsz.

Mantrap csodálkozva hallgatta végig az okítást. Egészen viccesnek tartotta, hogy a jövőben ennyire más minden. Rengeteg kérdés száguldozott agya szupersztrádáján. Egymást előzgetve küzdöttek az első helyért. Végül ez győzött:

– Milyen szolgáltatók léteznek itt?

– Pontosan három létezik. Sokban nem különböznek. Van a V-tel, az L-adás és a K-adó. Csak a kezelőfelület és a papírminőség a különbség. Fizetni pedig egyikért sem kell.

*

Folyt. köv.

Harleai György

Befőttesüveg szerző szerzemény

Befőttesüvegre vágyik a szívem,
ezért hát messzire szálljon a hírem.
Hozzátok szaporán a kicsit, a nagyot,
ami a polcodon van, az kell, az ott.
Ha széles, ha keskeny, nem bánom jöhet.
Cipeld ide a hosszút, a vékonyat, kereket.
Rövid, szögletes, pöttyös, csíkos?
Rá se ránts. A kupakja csavaros?
Futás ide a húszas szobába,
s örül a kis szívem – azt hiszem – máma!

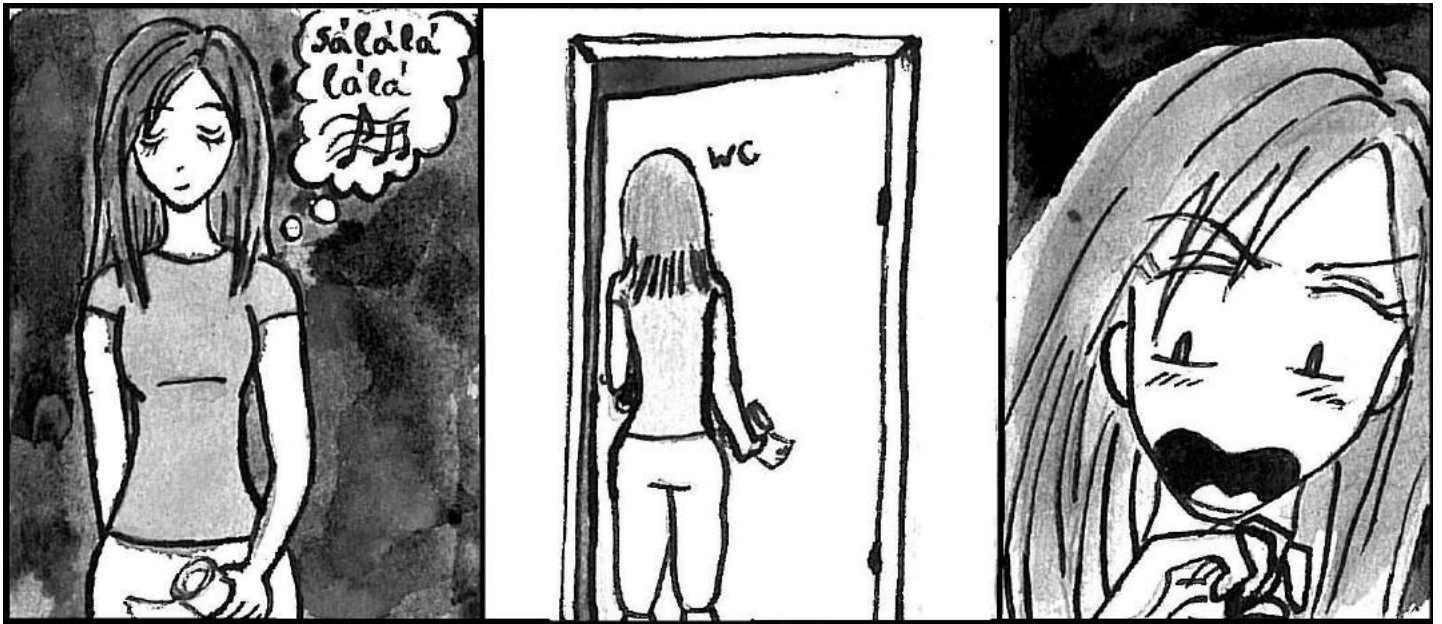
Ui.: Most már harmincnyolcas szoba, de azzal nem jönne ki a ritmus.

Tél

Amott
az elszabott
halott
hagyott
fagyott
nyomot.
Meg ott,
meg ott.
...
És itt?

Erzén'c'ém

A BARNA ÜZENET

Danyi Ildikó

Móra Nyúz - a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik 120 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Főszerkesztő: Danyi Ildikó

Tördelőszerkesztő: Danyi Ildikó

Olvasószerkesztő: Györffy Miklós József

Korrektúra: Danyi Ildikó

Szerzők: Apjok Vivien, Csík Réka, Harkai György, Léber Edina, Lengyel Nóra, Nowosielski Diána, Szegedi Eszter, Szűcs Janka, Takács Vivien

Borítórajz: Kiss Máté

Képek, illusztrációk: Apjok Vivien, Danyi Ildikó, Kujbus Tamás, Szeverényi Krisztina

A további képeket internetes oldalak segítségével közöltük.

http://backend.aleph.hu/travelmax/public_html/images/zseppelin/szilveszter.jpg
<http://www.timba.biz/wp-content/uploads/2011/07/Magus-avagy-a-kalandozok-kronikai.png>
http://www.deltavision.hu/media/wysiwyg/Marketing/Magus_logo_netre.png
http://upload.wikimedia.org/wikipedia/hu/b/ba/Bagam%C3%A9ri_a_kem%C3%A9nykalap_%C3%A9s_krumpliorr_c%C3%ADm%C5%B1_t%C3%A9v%C3%A9sorozatb%C3%B3l.jpg
<http://www.modemart.hu/img/kemenykalap.jpg>
http://media.port-network.com/picture/instance_2/84445_2.jpg
http://193.225.222.196/mnfa/nonAV_posters_3rdpack/XV_694-4.jpg
<http://www.fi-film.8k.com/csalaj.JPG>
<http://www.filmkultura.hu/regi/2007/articles/profiles/images/langmar/22.jpg>
<http://ideak.godinemeth.hu/wp-content/uploads/2012/12/filmaj-%C3%A9gig%C3%A9r%C5%91-f%C5%B1z.jpg>
http://budapestantikvarium.hu/images/stories/fotografia/nagyfoto/foto_7.jpg